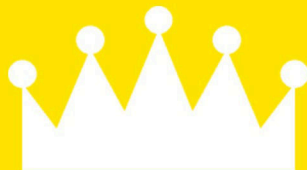

Hans-Jörg Ronsdorf

Ce este vestea bună
și ce înseamnă ea pentru noi

Simplu.
Clar.

EVANGHELIA BUNĂ A LUI DUMNEZEU

Evanghelia bună a lui Dumnezeu

Ce este vestea bună și ce înseamnă ea pentru noi

Hans-Jörg Ronsdorf

Informații editoriale

Evangelia bună a lui Dumnezeu. Ce este vestea bună și ce înseamnă ea pentru noi
Ediție nouă, revizuită, 2026. Descărcare gratuită: www.hans-joerg-ronsdorf.de
Ediția a 5-a tipărită (noiembrie 2021) a apărut cu ISBN 978-3-9820715-0-3 (ISBN-ul
ediției în limba germană).

© Hans-Jörg Ronsdorf – toate drepturile rezervate. Sunteți încurajați să-l dați mai
departe, cu condiția ca textul să rămână neschimbat.

Hans-Jörg Ronsdorf, Albis 6 1/2, 87477 Sulzberg

E-mail: hj-ronsdorf@t-online.de

Site: www.hans-joerg-ronsdorf.de

Cuprins

Trei cuvinte și o istorie	7
Evangelhia	7
Evangelhia lui Dumnezeu	9
Cine are nevoie de Evanghelie?	10
Păcat?	11
Libertate – nu constrângere	13
Cum s-a ajuns aici	14
Nu va rămâne așa cum este	15
Evangelhia Împărăției	16
Cum a ajuns la noi această veste?	16
Ce este domnia lui Dumnezeu ca Împărat?	17
Domnia lui Dumnezeu – ce este mai bun pentru toți	18
Evangelhia Fiului lui Dumnezeu	20
Împăratul și crucea	21
Uciderea Împăratului	22
Altfel decât se aștepta	24
Crucea din perspectiva lui Dumnezeu	24
Jertfit pentru noi	25
Are Dumnezeu nevoie de o jertfă?	27
Răul biruit prin bine	29
Înțelepciunea și puterea nemărginită a lui Dumnezeu	30
Ce ne dăruiește crucea	31
Crucea, o nebunie	32
Înapoi acasă	33
Evangelhia harului lui Dumnezeu	34
Har de la început până la sfârșit	36
Dumnezeu este dragoste	38
Lumea nevăzută – puterile întunericului	40
Puterile și oamenii	41
Evangelhia și puterile	42

Puterile și planul de mântuire al lui Dumnezeu	43
Triumful crucii	44
Libertatea este posibilă	44
Evangelia păcii	45
Evangelia – făgăduința împlinită	46
Nădejdea Evangheliei	48
Visul despre Lumea Nouă a lui Dumnezeu	50
Evangelia – puterea spre mântuire	52
A asculta de Evanghelie	53
A deveni ucenic al lui Isus	53
Începutul vieții de ucenic	54
Cum arată urmarea lui Isus?	55
A ignora Evangelia	57
Totul iese la lumină	58
Mânia lui Dumnezeu	59
Viața veșnică și iadul	60
O altă evanghelie	62
Ce nu este Evangelia	63
În încheiere	64
Ce urmează?	65

Felicitări! Această carte a reușit să vă câștige atenția. Păstrați-o. Citiți-o. Se prea poate ca Dumnezeu să vrea să vă întâlnească. Chiar dacă știți deja Evanghelia – sau credeți că o știți. Dumnezeu să vă binecuvânteze timpul de lectură. Merită.

Citiți-o o dată în întregime. A doua oară puteți căuta într-o Biblie textele biblice care stau în note.

Numai Biblia arată ce este Evanghelia. Am scos acest lucru la lumină cât am putut de bine și pe scurt.

Trei cuvinte și o istorie

Evangelhia este o istorie. Nu a noastră. Istoria lui Isus din Nazaret. Care începe în Betleem și se încheie în Ierusalim. O istorie de necrezut. Și totuși crezută de mulți. Pentru că această istorie veche a scris nenumărate istorii noi. Mulți oameni mărturisesc ce a făcut cu ei această istorie a lui Isus. Au devenit oameni noi, cu nădejde și viitor.

Evangelhia este într-adevăr istoria lui Isus. Rezumată în trei cuvinte, ea se reduce la aceasta:

*Isus este Domn.*¹

*El este Împărat.*²

Peste univers. Peste toți și peste toate. Un Împărat care domnește cu dreptate și cu dragoste, care iartă și care va face totul nou. Aceasta este vestea bună! Aceasta au propovăduit apostolii, ucenicii care fuseseră de față de la început. Lui Israel și lumii întregi.

Mai sunt multe de spus despre aceasta. Le găsiți în paginile următoare. Păstrați aceste trei cuvinte. Acesta este mesajul central. Aceasta este inima veștii bune. Ea ne privește pe toți. Personal. Nu pe alții. Pe noi. Pe mine. Și privește întreaga noastră planetă, casa noastră. Veți vedea. Citiți această carte ca pe o veste adresată dumneavoastră personal.

Evangelhia

Creștinii vorbesc despre Evanghelie. Aceasta îi definește. Sau ar trebui să-i definească. Face parte din identitatea lor. Fără ea n-ar fi nimic. Fără însemnătate. Ca sarea care nu mai e sărată.

Evangelhia este taina lor. Comoara lor. Medicamentul lor. Arma lor duhovnicească, fără violență. Nimeni nu are un mesaj asemănător.

Cuvântul „evanghelie” apare des în Biblie. Dar nu acolo este pomenit pentru prima dată. Nu este un cuvânt evlavios inventat de Biblie sau de biserică. Pe vremea lui Isus și mai înainte făcea parte din limba de toate zilele. Ca o *veste bună*. Ca o *veste îmbucurătoare*, care aduce bucurie și ușurare. Care anunță ceva bun.³ Cu felurite prilejuri de bucurie se aducea „evanghelie”. În anul 63 î.Hr. s-a născut împăratul August. Ziua lui de naștere a fost sărbătorită mai târziu ca o veste bună în tot Imperiul Roman. El se numea fiu

1. Faptele apostolilor 2:36; 4:24; 11:20; 15:17

2. Faptele apostolilor 17:7; 1 Timotei 6:15; Apocalipsa 17:14; 19:16

3. Luca 1:19

al divinului – un titlu care avea să fie purtat de mulți împărați. Iată câteva fraze din această „evanghelie” despre împăratul August:

„Ziua aceasta a dat lumii o altă înfățișare. Lumea ar fi fost pierdută, dacă la nașterea lui n-ar fi răsărit mântuirea pentru toți oamenii. Spre mântuirea lumii este omul acesta umplut cu asemenea daruri, încât ne-a fost trimis nouă și generațiilor viitoare ca mântuitor. Orice vrajbă s-a sfârșit acum, totul va face el mărșă. Nădejile părinților s-au împlinit. Este cu neputință să fi putut veni vreodată unul mai mare. Cu nașterea lui începe o nouă socotire a timpului.”⁴

Cu 700 de ani înainte, vechiul proroc Isaia spusese: *Ce bucurie! Peste munți vine în grabă solul biruinței! El aduce o veste bună, vestește pacea și mântuirea, el spune cetății Sionului: Dumnezeuul tău este Împăratul lumii întregi!*⁵

Isaia vorbește despre Dumnezeuul cel viu. Despre Cel veșnic. Care a creat totul. Despre Domnul istoriei. Nu despre un om. Sau despre un fiu de zeu autoproclamat. Anunțul împăratului era o veste plină de bucurie. Dar care conducător aduce lumii ceea ce îi trebuie cu adevărat? Ceea ce toți doresc, adânc înăuntrul lor?

„Evanghelie” era și o veste de pe front. Atunci când se câștigase o biruință și dușmanul fusese înfrânt. Aceasta corespunde întocmai Evangheliei creștine. *Este vestea bună a unei biruințe. Biruința lui Dumnezeu prin Fiul Său,*

4. Inscripția calendaristică de la Priene, în Asia Mică, 9 î.Hr.; prescurtată și tradusă liber.

5. Isaia 52:7

Cel răstignit și înviat: Isus Hristos. Dumnezeu n-a capitulat. El luptă pentru lumea Sa!

Moartea pe cruce, învierea și înălțarea pe tronul lui Dumnezeu fac din Isus Domnul și Mântuitorul lumii. Lui I s-a dat toată autoritatea: El este Stăpânitorul universului.⁶ Universul îi aparține. El este Împăratul împăraților, care le oferă tuturor iertare și viață veșnică!⁷ Un Împărat care a dat totul pentru noi. Care ne iubește. Un Împărat căruia te poți încredința fără nicio ezitare, pentru că nu urmărește interese proprii și nu are gânduri ascunse. El merită toată cinstea. El va reveni, dar despre aceasta mai târziu.

Aceasta este, pe scurt, Evangelia. Lucrul cel mai important. Cugetați la el. Păstrați-l. Nu-l uitați niciodată.

Pentru creștini, a mărturisi că Isus este Împăratul poate fi riscant până astăzi – și în unele țări chiar este. A-L cinsti pe acest Împărat⁸ poate fi înțeles ca o punere sub semnul întrebării a conducătorilor, împăraților și regilor. Fără vreo intenție politică. Din ascultare. Credințioșia față de Isus le-a adus adesea prigoană și moarte. Căci Isus al lor și al nostru este Domnul împăraților pământului.⁹ El stă deasupra lor!

Dar vestea bună nu putea fi omorâtă. În ea trăia Domnul cel înviat, Hristosul. Ea avea forța explozivă de a îngenunchea Imperiul Roman. Nu cu sabia, ci cu harul care transformă și cu puterea Evangheliei.

Evangelia lui Dumnezeu

De unde vine Evangelia? Totul începe la Dumnezeu. La Dumnezeul triunic: Tatăl, Fiul și Duhul. El este Cel care a gândit-o. În inima Lui s-a născut. Din dragostea Lui veșnică. Încă înainte să existe pământul și oamenii.¹⁰ Tot ce cuprinde ea vine de la El.¹¹ Numai de la El. *Este Evangelia Lui.* De aceea este adevărul. Sigur. Vrednic de încredere. Pe ea îți poți clădi viața.¹² Căci Dumnezeu este credincios.¹³ El nu minte.¹⁴ Tot ce făgăduiește și promite în Evangelie este valabil și se împlinește. Făgăduința Lui, în care ne putem

6. Matei 28:18; Faptele apostolilor 2:36; Efeseni 1:20-23

7. Luca 24:47; Faptele apostolilor 2:38; 5:31; 10:43; 13:38; 26:18

8. Faptele apostolilor 17:7

9. Apocalipsa 1:5

10. Romani 16:25; 2 Timotei 1:9

11. 2 Corinteni 5:18

12. Matei 7:24

13. 1 Tesaloniceni 5:24; Evrei 10:23; 1 Petru 4:19

14. Tit 1:2; Evrei 6:18

încrede fără rezerve. Este de bunăvoie. Pornită dintr-o dragoste nemărginită. El a vrut-o. Îi place să Se dăruiască. Este bucuria Lui. Prin ea Se proslăvește.¹⁵ A Lui este toată slava.¹⁶

Dumnezeu Însuși aduce vestea bună. *Este misiunea lui Dumnezeu. El acționează, lucrează și vorbește. Vestea vine într-o lume care are nevoie tocmai de ea. Dumnezeu Însuși nu are nevoie de nimic. Nu-I lipsește nimic. El este desăvârșit. Și totuși inima Lui se revarsă. El iubește, pentru că este dragoste. El pornește cea mai mare operațiune de aducere acasă din toate timpurile. El ne vrea înapoi pe noi, oamenii! El vrea să aibă o familie!¹⁷ Căci așa cum ne naștem, nu suntem copiii Lui. Toți trebuie să devenim. De aceea vrea să ne dăruiască dragostea și grija Lui. Ca să trăim pentru totdeauna împreună cu El.*

Cine are nevoie de Evanghelie?

Vestea lui Dumnezeu întâlnește o lume care nu mai este așa cum a creat-o Dumnezeu la început. Și cum Și-o închipuise. *Ce credeți: este necesară intervenția lui Dumnezeu în lumea noastră? Sau ne descurcăm fără Dumnezeu?*

Haideți să privim lumea noastră cu sinceritate și cu discernământ.

Vestea lui Dumnezeu întâlnește oameni zdrobiți pe dinăuntru și fără nădejde. Care adesea nu mai văd nicio ieșire. Care sunt chinuiți de vină în conștiința lor. Care știu tot ce ar trebui sau ar putea fi altfel. Care trăiesc cu frică, sunt neliniștiți, goi, bolnavi și legați. Ea întâlnește oameni care toți vor muri.¹⁸ Oameni cu teamă de viitor.

O mare parte a omenirii trăiește în sărăcie. În lupta zilnică pentru supraviețuire. Mulți rămân pe drum.

Vestea lui Dumnezeu întâlnește oameni care au eșuat în căsnicie, în familie, în profesie și în societate. Oameni care văd sinuciderea ca ultimă posibilitate.

Ea întâlnește la fel de bine oameni care au puține probleme sau deloc. Care au norocul să crească într-o țară bogată sau într-o familie bogată. Independenți financiar. Dar care, în ciuda sănătății și a bunăstării, sunt chinuiți de lipsa de sens și de golul dinăuntru.

Boli și viruși neînvinși ne amenință viața. Natura își arată fața care pune viața în pericol.

15. Efeseni 1:6, 9, 12, 14

16. Apocalipsa 5:11-14

17. Psalmul 103:13; Isaia 64:8; Maleahi 2:10; Ioan 14:2; Evrei 2:10; 1 Ioan 3:1-3

18. Romani 5:12-14; 6:23

Fiecare om este un mic univers de întrebări, griji și necazuri, care strigă după dragoste, sens, iertare și sprijin. Chiar dacă acest strigăt este ascuns sau înăbușit sub agitație și distracții.

Evangelhia întâlnește națiuni care se războiesc între ele. Oameni care trăiesc în ceartă și în dezbinare unii cu alții. Ea întâlnește o lume în care nedreptatea e la ea acasă. În care până astăzi oameni îi înrobesc și îi exploatează pe alți oameni. Se discriminează unii pe alții. Unde cei mai slabi sunt victimele. Unde copiii trebuie să muncească și femeile sunt exploatare. Unde drepturile omului sunt încălcate sistematic de state întregi.

Lumea rămâne pentru mulți un loc plin de suferință. De mult v-ați gândit, citind această înșiruire, că nu totul este atât de rău și că există totuși mult bine. Că multe lucruri chiar se îmbunătățesc. Aveți dreptate. *Nu este vorba de o viziune părtinitoare sau pesimistă asupra lumii. Este vorba de întrebarea dacă avem nevoie de Dumnezeu și de Evangelia Lui.*

Avem nevoie de această veste bună! La această recunoaștere se poate ajunge oricând. Și această Evanghelie poate fi primită pentru sine. Mulți oameni au recunoscut acest lucru. Uneori pe calea cea grea. Abia eșecul, zdrobirea, boala și suferința i-au adus la această recunoaștere. Dumnezeu nu tace. Aceste experiențe grele, adesea primejdioase pentru viață, sunt megafonul lui Dumnezeu, ca să ajungă la noi.¹⁹

Păcat?

Nu este un cuvânt modern. Neatrăgător și înțeles greșit. Și totuși face parte din perspectiva Bibliei și din felul în care ea descrie cauzele. Cum explicăm cauzele pentru tot ce nu ne dorim, pentru eșec, pentru zdrobire, pentru dușmănie și pentru haos?

Biblia este limpede când îl descrie pe om. Cum se naște, cum se dezvoltă și cum trăiește. Cum se poartă față de semenii lui. Și față de Dumnezeu. Ea vorbește deschis. Nu are mânuși. Este de o sinceritate necruțătoare. *Ea spune că suntem păcătoși.²⁰ Toți. Fără excepție. Toți păcătuim, pentru că suntem păcătoși. Această constatare generală, fără deosebire, există numai în viziunea biblică asupra lumii! Nicio religie nu afirmă că toți, fără excepție, sunt păcătoși.*

Păcatul nu descrie doar ce facem. Ci și ce suntem. Din păcate, nu poate fi izolat și scos din noi ca o tumoră. Cu greu ar putea fi mai rău: suntem prinși în puterea lui. Aceasta are urmări mai grave decât o faptă greșită. Păcatul nu este doar o adunătură de nelegiuiri individuale. El este o forță activă,

19. Imaginea megafonului vine de la C. S. Lewis, „Über den Schmerz” (*The Problem of Pain*).

20. Efeseni 2:1

răuvoitoare, care ne-a pătruns și ne-a ocupat ființa. Este o catastrofă. Căci prin păcatul nostru suntem despărțiți de dragostea veșnică a lui Dumnezeu. Ea este de neatins pentru noi. Păcatul și Dumnezeu nu se potrivesc niciodată.

Odată cu păcatul a venit moartea. Ca urmare de neînălțurat. Ca o plată pe care o merităm. Culegem ce semănăm. Păcatul și moartea sunt forțe universale, de care nimeni nu scapă.

Păcatul, ca principiu al puterii, ne modelează personalitatea în chip dăunător. Ne face perfecționiști, lași și șovăielnici, când e vorba de binele altora, fie al vecinului, fie al celui care moare în Africa. Dar și egoiști, când e vorba de avantajul nostru. Păcatul ne face narcisiști, înșelători, dependenți, intriganți, fanatici, adulteri, violatori. Înșiruirea ar putea continua la nesfârșit.

Dar nu suntem doar prizonieri sau bolnavi. Nu doar victime pasive. Am devenit mai degrabă agenți activi ai păcatului, înrolați cu forța. Ne-am angajat ca reprezentanți ai lui, ca unelte ale lui. Nu este doar captivitate, este complicitate activă.

Natura păcatului ne rămâne ascunsă, cât timp ignorăm relația dintre păcat și Dumnezeu. Păcatul nu este doar un fenomen din viața omenească, pe care îl poți sau trebuie să-l reprimi ori să-l ții în frâu. Biblia descrie păcatul ca anarhie, dușmănie, răzvrătire, ca neascultare față de Dumnezeu. Omul fără Dumnezeu nu este pur și simplu o făptură nedesăvârșită, care are nevoie de îmbunătățire. Este un răzvrătit care trebuie să-și depună armele. Capitulara este singura ieșire.

Vă rog, în ciuda acestor acuzații maxime, citiți mai departe!

Relația fundamentală a vieții omenești – relația noastră cu Dumnezeu – este ruptă. Această frântură se vede în toate celelalte relații dintre noi. Nu suntem păcătoși doar personal sau singuri. Facem parte dintr-o omenire globală, care nu scapă de păcat.

Acest diagnostic al Bibliei este salvarea noastră! Nu osândirea!

V-ar plăcea ca medicul dumneavoastră să vă ascundă diagnosticul sincer al bolii de care veți muri? Cu atât mai puțin, dacă în aceeași suflare v-ar putea promite un medicament sau o operație care să învingă boala?

Este aproape imposibil să înțelegem și să recunoaștem diagnosticul lui Dumnezeu. Ne place să ne considerăm pe noi înșine excepția. Sau minimalizăm gravitatea situației.

Așa întâlnește Evanghelia o lume care, în ciuda problemelor ei, în mod ciudat abia dacă este interesată de vestea mântuirii adusă de Dumnezeu. Un paradox. Totuși, lui Dumnezeu nu Îi este indiferent ce se petrece pe această planetă, pe planeta Lui. *Evanghelia este dovada că Dumnezeu luptă pentru această*

*lume. Suferința, răul și moartea nu trebuie să aibă ultimul cuvânt. Căci Dumnezeu este dragoste!*²¹

Răspunsul la întrebarea de la început este: avem nevoie de Evanghelie ca să devenim copii lui Dumnezeu.

Aversiunea lui Dumnezeu față de păcat, față de răul pe care oamenii îl gândesc și îl fac – în lucrurile mari ca și în cele mici –, este mare. Pentru că păcatul ne distruge. Pentru că Dumnezeu este dragoste și vrea să ne mântuiască. Această aversiune a lui Dumnezeu și condamnarea păcatului de către El se exprimă concret în „mânia lui Dumnezeu”.²²

Pe cât de mult condamnă El răul cu care suntem identificați ca făptași, pe atât de mult vrea să-l elibereze pe fiecare om de el.

Libertate – nu constrângere

În ciuda acestei Evanghelii minunate,²³ Dumnezeu nu smulge oamenilor un „da” cu forța. Dragoste adevărată există numai pe temelia libertății! Libertatea de a alege și responsabilitatea rămân parte din alcătuirea omului. Așa, și nu altfel, a fost creat omul.

Dar ca păcătos, omul nu mai este neutru. Păcatul îl face neputincios, ba chiar incapabil să primească Evanghelia de la sine. Să se recunoască pe sine ca păcătos este, omenește vorbind, cu neputință. Dar Evanghelia are putere. Ea deschide ochii asupra propriei persoane și asupra lui Dumnezeu. Aduce lumină inimii și conștiinței. Dumnezeu nu-l lasă pe om singur în această hotărâre. Inima omului este o zonă de război în care se dau lupte grele. Dumnezeu caută să câștige inimile. Și să le convingă și să le lumineze prin dorința Lui de a ne împăca cu Sine.

Ingeniozitatea lui Dumnezeu în a mântui este nemăsurată. Dumnezeu poate folosi orice situație, orice moment și orice loc ca să trezească, prin prezența Lui sfântă, conștiința păcatului și a pierzării și, în același timp, să dăruiască mântuire și salvare.

Pentru aceste clipe astrale nu există nici reguli, nici tipare. Așa s-a întâmplat. Așa se întâmplă. Așa se poate întâmpla acum și cu dumneavoastră. Mulți oameni povestesc cât de minunat, de neașteptat, de tainic, de plin de dragoste sau de radical a intrat Dumnezeu în viața lor.

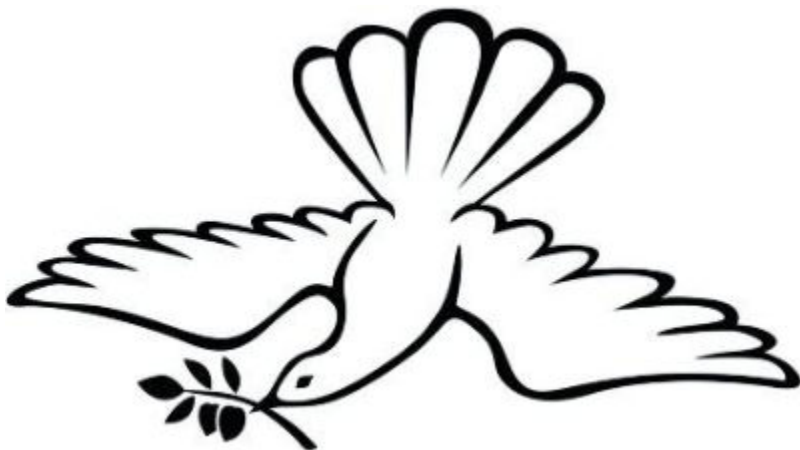
Vestea lui Dumnezeu este o poruncă urgentă de a ne întoarce.²⁴ Spre binele nostru. Oamenii sunt însă ei înșiși răspunzători de felul în care îi răspund.

21. Romani 5:8; 1 Ioan 3:1; 4:7-11

22. Ioan 3:36; Romani 1:18; 5:9; Efeseni 2:3; 5:6; Coloseni 3:6; 1 Tesaloniceni 1:9-10

23. 2 Corinteni 4:4

24. Faptele apostolilor 17:30

Cum s-a ajuns aici

Oamenii au fost creați ca reprezentanți ai lui Dumnezeu pe pământ. După chipul Său. Ca să administreze și să cârmuiască pământul cu grijă, împreună cu Creatorul lor. Grădina raiului, un loc restrâns, trebuia să fie extinsă peste tot pământul. El, Tatăl, și ei, toți oamenii, familia Lui.²⁵ Așa a fost gândit de la început.

Oameni creați cu o voință cu adevărat liberă. Ca să primească dragostea lui Dumnezeu, să i-o întoarcă și s-o dea mai departe. Un vis: să trăiești și să lucrezi astfel cu Creatorul. În cea mai mare apropiere. Sub ocrotirea și binecuvântarea Lui.

Dar atunci, la început, oamenii au ales altfel. N-au păstrat locuința lor privilegiată, grădina raiului. Ispitorul a intrat în ea. Șarpele cel viclean. În spatele șarpelui se ascundea un înger al lui Dumnezeu, odinioară strălucitor. Acesta se lepădase de Dumnezeu. Se răzvrătise și căzuse în păcat. Această idee voia Satana, diavolul, s-o vândă oamenilor: ca iluminare și progres spre o viață mai bună și mai liberă.

Ei n-au urmat îndrumarea bună a Creatorului lor. A deveni ca Dumnezeu – aceasta este ispita și momeala diavolului. Așa au nesocotit o poruncă simplă a Dumnezeului lor cel bun. Să se fi temut oare că El le-a ascuns ceva bun?²⁶

25. Isaia 63:16; 64:8; Luca 3:38; Faptele apostolilor 17:28-29

26. Geneza 3

Au plătit un preț mare pentru acest pas. Nu mai era așa cum trebuia să fie. Au pierdut paradisul. *Moartea, stricăciunea – atât duhovnicească, cât și trupească – a pătruns în viața lor.*²⁷ S-a răspândit. Ca o boală ereditară s-a transmis tuturor urmașilor lor. Din care facem și noi parte.

Asta a fost demult. Cumva a rămas așa. Până astăzi. Multe milenii mai târziu, noi, oamenii, ne clădim viața fără Creatorul. După capul nostru. Ca și cum Dumnezeu n-ar exista. Credem că știm mai bine. L-am uitat pe Creatorul nostru. Și am găsit dumnezei aparent mai atrăgători. Căci înclinația noastră ca oameni este să fim religioși și să ne biziim pe ceva sau să credem în ceva. Asta arată religiile lumii și, la fel, purtarea oamenilor moderni și dumnezeii lor de înlocuire, ca banii, puterea și sexul. Fără Dumnezeu trebuie acum să ne potolim singuri nevoile. Lăcomia nesățioasă, la scară mare ca și la scară mică, este expresia unor inimi pierdute în ele însele. Prizonieri în noi înșine, cu conștiința că ne-a scăpat ceva esențial, ceva care dă sens. Am părăsit izvorul vieții,²⁸ pe Creatorul nostru. Fără relația cu El, relația sănătoasă cu creația este tulburată. În multe locuri, oamenii distrug casa în care locuiesc. Poruncile bune ale lui Dumnezeu, care ne sunt date pentru o viață reușită și binecuvântată cu Dumnezeu, unii cu alții și cu creația, le respingem.

Legile și poruncile ar veni de la un tiran – așa se trage adesea concluzia. De la un Dumnezeu care vrea să ne controleze, să ne stăpânească și să ne îngrădească. Dar mulți nu-L cunosc pe Dumnezeu așa cum este El cu adevărat.

Un Tată bun, care vrea binele nostru.

Nu va rămâne așa cum este

Dumnezeu merge după lumea căzută. Cu toate problemele și punctele ei fierbinți. Nu renunță la ea.²⁹ Răul, în intensitatea lui felurită, în lucrurile mari ca și în cele mici, nu este doar o problemă. Este de la început o criză existențială. A fi sau a nu fi. Supraviețuirea dincolo de Eden este orizontul existenței noastre. În această criză și în toate urmările faptelor noastre trăim de atunci. În fiecare zi avem înaintea ochilor ce înseamnă aceasta. Fără Dumnezeu nu poate exista un sfârșit bun. Fără Dumnezeu drumul duce în întuneric. Ne poticnim înapoi și încolo în întuneric duhovnicesc și moral. Nu cunoaștem nici drumul, nici ținta.

27. Romani 5:12-21

28. Psalmul 36:9; Proverbe 14:27; Ieremia 2:13; 17:13

29. Ioan 3:16

Evanghelia – nu judecata și condamnarea – este răspunsul lui Dumnezeu în Isus Hristos. *Evanghelia este marele Său plan de a birui răul. De a opri spirala descendentă și de a aduce lumină, viață și nădejde în întuneric.*³⁰ Ca să se întoarcă libertatea, pacea și bucuria.³¹ Pentru toți. Și ca din tot ce e rău să iasă totuși binele.³² Ca Dumnezeu să aibă din nou o familie. Și noi să putem deveni copiii Lui. Cel mai bun lucru care ni se poate întâmpla vreodată.

Evanghelia este asigurarea lui Dumnezeu că nu va rămâne așa cum este astăzi. Această făgăduință este valabilă până astăzi. N-a fost retrasă niciodată. Este valabilă pentru toți oamenii Lui. În orice loc din lume.

Evanghelia Împărăției

Evanghelia este într-adevăr simplă. Oricine trebuie s-o poată înțelege. Are totuși dimensiuni și aspecte diferite. Cuprinde mai mult decât observi la început. Închipuți-vă un diamant. Cel mai mare care există. Șlefuit. El frânge lumina nu doar într-o fațetă, ci în fiecare fațetă șlefuită. Evanghelia strălucește în multe feluri și într-o splendoare minunată. Aceasta este slava lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu.³³

Cum a ajuns la noi această veste?

Vestea a venit într-o persoană. Da, vestea este o persoană. Nu este o lege. Nu este un crez. Nu este un catehism. Este un om. *Întrebarea nu este ce ne poate mântui. Ci cine ne poate mântui.*

El a devenit unul dintre noi. Și totuși era cu totul altfel: unul care este în același timp Dumnezeu și om. Dar care Își lasă dumnezeirea pe planul al doilea și vine la noi în smerenie, ba chiar în slăbiciune.

Dumnezeu Se coboară la noi. S-a făcut cu totul mic.³⁴ Cel nesfârșit, pe care nu-L putem cuprinde cu gândul. Care nu are început ca noi. El S-a făcut om. A venit cu totul aproape de noi.³⁵ Mai aproape decât oricând. Coborât la înălțimea ochilor noștri. Creatorul la făpturile Lui. În chip de om.³⁶ A fost

30. Psalmii 27:1; 43:3; Isaia 9:2; 60:1; Matei 4:16; Ioan 1:4-9; 3:19-21

31. Luca 2:10

32. Geneza 50:20

33. 2 Corinteni 4:4

34. Filipeni 2:6-8

35. Ioan 1:14

36. Filipeni 2:5-11

văzut, auzit, atins, îmbrățișat.³⁷ El a văzut, a vorbit, a fost mișcat în inimă, a plâns, a iubit oamenii și i-a atins cu milă.

Ca să înțelegem în sfârșit. N-a venit în strălucirea unui conducător. A venit un meseriaș constructor din Nazaret. Din pătura de jos a Galileii. Dumnezeu vine la noi în Isus. El împlinește ce a făgăduit. Isaia prezice:

Duhul Domnului a pus stăpânire pe mine. Căci Domnul m-a uns și astfel mi-a dat înputernicire să le aduc săracilor o veste bună. M-a trimis să le dau curaj nou celor deznădăjduiți, să le vestesc prizonierilor: «Sunteți liberi! Lanțurile voastre vor fi desfăcute!»³⁸

Isus raportează aceste cuvinte la Sine în sinagoga din Nazaret: *Cuvântul acesta al prorocului s-a împlinit astăzi înaintea ochilor voștri.*³⁹ Întreaga Lui viață, cuvintele și faptele Lui, sunt împlinirea acestor cuvinte ale prorocilor și expresia desăvârșită a acestei vești bune.

Isus este chipul lui Dumnezeu.⁴⁰ Cine L-a văzut pe El, L-a văzut pe Tatăl ceresc.⁴¹ El este misiunea lui Dumnezeu. Isus este ceea ce Dumnezeu are să ne spună.⁴² Dacă vrem să înțelegem cine și cum este Dumnezeu, trebuie să-L înțelegem pornind de la Isus. Isus este imaginea noastră despre Dumnezeu. Așa cum este descris în relatările Evangheliilor. Așa este Dumnezeu.

De aceea, cele patru relatări despre viața lui Isus scrise de Matei, Marcu, Luca și Ioan se numesc *Evangheliile*. Marcu începe așa: *În cartea aceasta este scris cum a început vestea bună despre Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.*⁴³

Cu Isus începe vestea bună. Despre El se spune: *Isus S-a întors în Galileea și a vestit din însărcinarea lui Dumnezeu: A sosit vremea: acum Dumnezeu Își va instaura domnia și Își va desăvârși lucrarea. Pocățiți-vă și credeți vestea aceasta bună!*⁴⁴

Ce este domnia lui Dumnezeu ca Împărat?

Domnia lui Dumnezeu este cârmuirea Lui plină de dragoste și dreptate. Singura opțiune cu viitor pentru lumea noastră. Singurul ei viitor.

37. 1 Ioan 1:1-3

38. Isaia 61:1-2

39. Luca 4:16-22

40. Coloseni 1:15; Evrei 1:1-3

41. Ioan 14:9

42. Evrei 1:2

43. Marcu 1:1

44. Marcu 1:14-15

Mulți iudei înțelegeau prin ea că ocupații romani vor fi înfrânți și tirania lor se va sfârși. Dar în Isus vine un om simplu, nu un rege cu putere politică. Nu un erou de război. *Împărăția Lui, Împărăția lui Dumnezeu, nu începe, cum se aștepta, pe tronul lui David în Ierusalim, ci cu un predicator itinerant care sfârșește pe cruce. Ea începe în inimile oamenilor care își mărturisesc păcatele și își schimbă viața. Împărăția Lui nu este din lumea aceasta.*⁴⁵ Ea vine de la Dumnezeu. Este altfel. Fără violență, fără asuprire, fără cucerire militară. Începe în Israel, dar în centrul atenției este lumea întreagă. Gândită pentru toți oamenii.

În Isus, domnia lui Dumnezeu ca Împărat nu se îndreaptă împotriva structurii politice existente. Există o altă țintă. Isus străbate țara și propovăduiește *pocăință și întoarcere la Dumnezeu*. Domnia lui Dumnezeu devine realitate prin venirea lui Isus și în oamenii care Îl urmează. El vindecă nenumărați bolnavi. Scoate demoni. Domnia lui Dumnezeu ca Împărat se îndreaptă împotriva puterilor rele și nevăzute care îi chinuiesc pe oameni. Nu există doar autorități vizibile, ca regii sau soldații. Există puteri nevăzute sub care oamenii suferă. Amintiți-vă de ispititorul din grădina raiului, chiar de la început. Despre aceasta, mai târziu.

Isus nu răspunde la întrebarea de unde vine răul și de ce există. El acționează. Din însărcinarea și cu autoritatea Tatălui Său, El pornește lupta împotriva lui. Domnia lui Dumnezeu ca Împărat pătrunde în această lume și schimbă ceva care se împotrivesc domniei lui Dumnezeu mult mai adânc decât romanii de atunci. Împărăția lui Dumnezeu îi întâlnește pe oameni la nivelul unde suferă cel mai mult. Cel mai mare dușman este răul, nedreptatea, fățărnicia și lipsa de dragoste. Într-un cuvânt: *păcatul*. El l-a îmbolnăvit pe om duhovnicește. A câștigat putere asupra omului. Atunci ca și astăzi.

Dumnezeu Însuși vine pe scena păcatului, a durerii și a fricii, a suferinței și a morții. El vine ca să ia toate acestea asupra Sa și astfel să instaureze noua Împărăție.

Domnia lui Dumnezeu – ce este mai bun pentru toți

După 30 de ani petrecuți în ascuns, Isus lucrează public timp de trei ani și jumătate. El vindecă, eliberează și învață ce contează cu adevărat. Dă în vileag fățărnicia, îi satură pe cei flămânzi. Așa arată cine este Dumnezeu și ce vrea Dumnezeu. Prin aceasta devine vizibil pentru noi, oamenii, cum va arăta odată Împărăția veșnică a lui Dumnezeu. Lucrarea lui Isus este abia

45. Ioan 18:36

începutul. Și o promisiune. *Căci marele plan al lui Dumnezeu cuprinde țința cea mare, care se zărește deja la Isus: un cer nou și un pământ nou, unde nu va mai fi nimic din tot ce a combătut Isus. Un pământ nou, unde Dumnezeu locuiește cu familia Sa.*⁴⁶ Un pământ nou, care este cârmuit cu grijă de oameni schimbați și înnoiți. Nu de tirani și despoți. Vestea bună este: împărățiile lumii, cu împărații și președinții lor, trec. Împărăția lui Dumnezeu vine și rămâne pentru totdeauna.⁴⁷

Ea a pornit cu Isus. Este aici astăzi. Privită din afară, ascunsă. Fără un Împărat vizibil. Împăratul a plecat pentru o vreme, ca stăpânul din pildă care pleacă în altă țară. Împărăția Lui așteaptă întoarcerea Lui.⁴⁸ Astăzi este o Împărăție „sub acoperire” („undercover”). Fără granițe. Fără capitală. *Ea trăiește alături de imperiile lumii și de structurile politice. Pretutindeni unde oameni I-au jurat credincioșie lui Isus, Împăratul absent, nevăzut, dar adevărat. Ei clădesc această Împărăție fără nicio violență.*⁴⁹ *Arma lor este dragostea. Ei așteaptă ca Isus al lor, cel înviat și înălțat înapoi la cer, să revină. Așa a făgăduit.*⁵⁰ *Întoarcerea Împăratului – publică, vizibilă, puternică. Atunci toate imperiile lumii vor lua sfârșit. Și puterile nevăzute care lucrează cu răutate în mersul lumii.*

Vestea bună vestește biruința lui Dumnezeu asupra a tot ce se împotrivesc domniei Sale de dragoste și dreptate. A început în viața lui Isus. Biruința finală a lui Dumnezeu încă vine. Își croiește drum de neoprit. Împărăția Lui este deja aici, dar încă nu pe deplin. Încă nu vizibilă. Până la revenirea lui Isus, ea există într-o formă provizorie, tainică. Dar chiar acum există deja o pregustare a ceea ce vine. Pace și bucurie în Duhul Sfânt.⁵¹ Răspândirea Evangheliei pe tot pământul și oamenii care se supun zilnic, cu recunoștință, Împăratului mărturisesc existența nevăzută a acestei Împărății. La fel semnele, minunile și vindecările până astăzi.

*Evanghelia este proclamarea faptului că Isus din Nazaret este Hristosul și a fost făcut Domn peste toate.*⁵² *Fiul a fost trimis de Tatăl. El a împlinit toate prorociile vechi, pe care le puteți citi în Vechiul Testament. S-a făcut om ca urmaș al lui David. A murit pentru noi și pentru păcatele noastre. A fost îngropat, înviat și încoronat pe tronul lui Dumnezeu. De acolo domnește. Lui I s-a dat toată puterea. Isus este Hristosul!*

46. Apocalipsa 21:3-5

47. Daniel 2:44-45; 7:26-27

48. Matei 25:14-30

49. Matei 5:43-48

50. Faptele apostolilor 1:10-11

51. Romani 14:17

52. Faptele apostolilor 2:36; 3:20-23; 10:36

Evanghelia Fiului lui Dumnezeu

Isus Hristos este Evanghelia. Noul Testament o numește *Evanghelia lui Hristos*.⁵³ Aceasta o propovăduiau apostolii și toți cei care deveneau ucenici ai lui Isus și Îl urmau.⁵⁴ Pe *El* Îl propovăduiau.⁵⁵ Aceasta este Evanghelia Împărăției. El este Împăratul. Dar este și mai mult. *Nu avem nevoie doar de un Împărat. Avem nevoie și de un Răscumpărător.*

Cele patru relatări despre viața Lui sunt numite *Evangelii*, pentru că ele sunt vestea bună. În ele bate la ochi faptul că El Însuși nu face nimic pentru publicitatea Lui. Nici măcar nu vrea să fie făcut împărat.⁵⁶ Cei vindecați nu trebuie să povestească nimic. Ei o fac totuși, prea mare le este bucuria.⁵⁷ Celor posedați, mai exact duhurilor necurate din ei, care Îi cunoșteau adevărata identitate, le interzice să vorbească.

Privind atent, nimeni n-a înțeles cu adevărat cine era El. Nici măcar cei mai apropiați ai Lui. *Chiar dacă Petru spune: Tu ești Hristosul,*⁵⁸ *el nu știe că abia un Hristos care moare și învie împlinește ce fusese prezis.*

După aproximativ doi ani petrecuți cu ucenicii Săi, Isus vorbește, spre uimirea lor, despre faptul că va fi omorât. Și anume în Ierusalim, cetatea marelui Împărat.⁵⁹ Din pricina urii fariseilor, a preoților celor mai de seamă și a cărturarilor. Totodată spune că după trei zile va învia.⁶⁰

Avea să se sfârșească totul într-o tragedie de neînchipuit? Putea aceasta să fie o veste bună? Un Împărat care este omorât?

Dar Isus spune că avea să-și dea *viața ca preț de răscumpărare*⁶¹ pentru mulți. Viața Lui dată în schimb, ca preț. Ca să-i răscumpe pe mulți. Să-i cumpere și să-i elibereze din robie. Din închisoarea păcatului și a morții. A egoismului, a iubirii de sine, din dependențe. Din puterea puterilor nevăzute. *Această moarte avea să devină un eveniment de mântuire cuprinzător, care schimbă lumea. Nu un accident și nu o înfrângere.*

Viața Lui era îndreptată spre împlinirea⁶² a ceea ce suna atât de contradictoriu.⁶³ El o știa dinainte.⁶⁴ Era gata să plătească prețul pentru

53. Romani 15:19; 1 Corinteni 9:12; 2 Corinteni 2:12; Filipeni 1:27; 1 Tesaloniceni 3:2

54. Faptele apostolilor 8:4, 12, 25, 35, 40; 10:36; 11:20; 13:38; 14:7, 15, 21

55. Faptele apostolilor 5:42; Efeseni 3:8; Filipeni 1:17-18; Coloseni 1:28

56. Ioan 6:15

57. Marcu 1:34, 43-45; 5:43; 8:26

58. Matei 16:13-20; Luca 9:18-21

59. Psalmul 48:2; Matei 5:35; 21:5

60. Matei 16:13-21; Marcu 8:27-32; Luca 9:18-22, 44-45; 18:31-34

61. Psalmul 49:7; Matei 20:28; Marcu 10:45; 1 Timotei 2:6

62. Luca 9:51

63. Luca 12:50; Ioan 17:4; 19:28-30

răscumpărarea oamenilor. Cu propria Lui viață. S-a făcut om ca să poată muri pentru ei.⁶⁵ Unul care a făcut și a spus numai bine. Care a fost fără niciun păcat.⁶⁶ Cu totul altfel decât noi toți. O viață plină de dăruire și de slujire a aproapelui. Fără nicio urmă de egoism. O viață atât de prețioasă, de curată și de sfântă, încât n-ar fi trebuit să se sfârșească niciodată. Evanghelia este viața și lucrarea lui Isus. Nu numai desăvârșirea Lui morală. Ci și împotrivirea Lui, lupta Lui și biruința Lui asupra păcatului, bolii, posedării și morții.

În moarte avea să ajungă la punctul ei culminant, la împlinirea ei, ba chiar la biruința ei supremă. O moarte care a schimbat totul. O schimbare de stăpânire în univers.

Dragostea Lui convinge. Felul în care Se întâlnește cu oamenii, îi caută, îi ridică, îi vindecă, îi prețuiește. Fără deosebire, pe cei mici și pe cei mari, pe cei bolnavi și pe păcătoși. Acest Isus este propovăduit. Care a murit, a înviat și trăiește. Și care astăzi este prezent în Evanghelie, nevăzut, dar simțit, cu putere. Care Se întâlnește cu oamenii.

Cine se întâlnește cu Evanghelia se întâlnește cu Isus. El trăiește astăzi, tot atât de real ca atunci când umbla prin Israel. Acum ca Cel înviat, care trăiește în slava cerească a lui Dumnezeu. Pe tronul lui Dumnezeu. Dar prin Duhul Său este prezent pretutindeni unde este vestită vestea cea bună. Dovada este că în fiecare zi oameni se întorc în ascultarea credinței la Isus și Îl urmează.

Tatăl L-a trimis pe Fiul ca jertfă de ispășire, adică spre iertarea păcatelor noastre. Dovada că iubește lumea. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt uniți în mântuirea lumii.⁶⁷

Împăratul și crucea

Isus Se concentra asupra sfârșitului Său. Un sfârșit prea timpuriu.⁶⁸ Dar totodată începutul a ceva nou. A ceva mult mai mare. Venise să-Și dea viața ca preț de răscumpărare. Răscumpărare pentru mulți! Aceasta era dorința inimii și voia Tatălui Său.⁶⁹ Și Isus a făcut totul ca să împlinească această voie. Să ne apropiem de ultimul act din viața lui Isus. Este atât de greu de explicat, încât o facem cu chibzuință și cu reținere.

64. Ioan 18:4

65. Evrei 2:14

66. 2 Corinteni 5:21; 1 Petru 2:22; Evrei 4:15; 1 Ioan 3:3, 5

67. Ioan 3:16; 1 Ioan 4:9-14

68. Psalmul 102:24

69. Luca 22:42

Uciderea Împăratului

El urcă împreună cu ucenicii Săi la Ierusalim, pentru sărbătoarea Paștelui (Pesah). Pe drumul spre cetate și la intrarea în ea este primit ca un împărat, ba chiar ca Împărat. Începe în sfârșit domnia lui Dumnezeu ca Împărat?

Cetatea este plină. Nenumărați pelerini sunt pe drum. O săptămână întreagă stă El acolo.⁷⁰ Astăzi o numim Săptămâna Patimilor. El învață și este în neconținută dispută cu cărturarii. Ei vor să-L încolțească și să-L prindă în cursă, dar sunt de fiecare dată dați de gol de înțelepciunea Lui. El dă pe față fățarnicia și lipsa de dragoste a conducătorilor religioși. Ecoul public este mare. Acțiunea Lui în Templu, în care pentru scurt timp răstoarnă cu mâna Lui mesele schimbătorilor de bani din curtea Templului, este prea mult pentru mai-marii poporului. Ei urzesc un plan ca să-l facă să dispară din lume pe nazarineanul cel supărător.

Joi seara, Isus sărbătorește cu ucenicii Săi Paștele iudaic. În timpul acestei mese de Paște, El introduce ceva nou. Ia o pâine, o frânge și le-o împarte ucenicilor Săi cu cuvintele: *Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi*. Apoi ia un pahar cu vin și spune: *Acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă spre iertarea păcatelor*.⁷¹ În clipa aceea ucenicii nu și-au dat seama cât de departe bat și cât de adânci erau aceste cuvinte.

Apoi totul își urmează cursul. Isus este vândut de unul dintre ucenicii Lui.⁷² Prins.⁷³ Adus înaintea preoților celor mai de seamă.⁷⁴ Este dat în mâna guvernatorului roman Pilat și condamnat fără vină.⁷⁵ Este torturat. Totul pare scăpat de sub control. Isus ajunge jucăria puterilor. Spusese cu adânc înțeles: *Acesta este ceasul vostru și puterea întunericului*.⁷⁶ În evenimentele crucii nu au fost activi doar conducătorii religioși și politici cunoscuți, ci și puteri nevăzute. Totul s-a unit împotriva Fiului lui Dumnezeu și împotriva Împărăției lui Dumnezeu.

Spectacolul acesta, plin de dispreț față de om, s-a încheiat cu răstignirea. Isus a fost executat printr-una dintre cele mai brutale morți. În acea vineri de neuitat.⁷⁷ Este răstignit între doi răufăcători, la stânga și la dreapta. De la douăsprezece la amiază până la trei după-amiaza, când soarele este cel mai

70. Matei 21-27

71. Matei 26:26-30; Marcu 14:22-26; Luca 22:14-20

72. Matei 26:14; Marcu 14:10

73. Ioan 18:1-11

74. Ioan 18:12-24

75. Ioan 18:28-19:16

76. Luca 22:53

77. Ioan 19:17-24

sus, se lasă un întuneric.⁷⁸ Isus cel răstignit strigă: *Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?*⁷⁹ Acolo se petrece ceva neobișnuit. La sfârșit, Isus strigă cele mai importante cuvinte care s-au auzit vreodată: *S-a isprăvit!*⁸⁰ Cuvântul grecesc *tetelestai* – Isus l-a strigat probabil în aramaică – înseamnă: misiunea este îndeplinită. Tot ce venise să facă este făcut. Prețul de răscumpărare este dat. A murit îndată după aceste cuvinte. Și-a dat duhul în mâinile Tatălui Său.⁸¹

Sutașul roman care a condus răstignirea și a trăit totul de aproape este adânc mișcat. El spune: *Cu adevărat, omul acesta era Fiul lui Dumnezeu!*⁸²

În sfârșit se făcuse ce voiau mulți de multă vreme. Oamenii au dat pe față ce este în inimile lor. Mai rău, mai urât și mai brutal nu putea să fie. Violența, ura și puterile întunericului triumfaseră.

Nu I se putea pune nimic în sarcină lui Isus. Cel nevinovat moare de moartea unui răufăcător. În toată suferința, Isus nu S-a apărat.⁸³ Fără pereche este rugămintea Lui: *Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac.*⁸⁴ Tatăl merge cu El pe drumul suferinței. De moarte nu-L scapă aceasta. Tatăl nu L-a cruțat pe Fiul Său.⁸⁵

Isus moare foarte curând, mai devreme decât cei răstigniți împreună cu El. Iosif din Arimateea, un membru al Sinedriului iudeilor, este cel care pune trupul în propriul lui mormânt nefolositor.⁸⁶ Pentru toți cei care nădăduiau în El se prăbușește o lume. Speranța moare ultima. Acum murise.

Femei sunt cele care vin duminică dimineața la mormânt, ca să ungă trupul lui Isus. Sunt nedumerite: piatra mormântului, grea de câteva tone, stă lângă mormânt. În mormântul deschis nu găsesc trupul lui Isus. Este gol. Trupul Lui nu mai este acolo. În schimb, îngeri care spun:

*Nu este aici. A înviat, după cum a spus!*⁸⁷

78. Luca 23:44

79. Matei 27:46

80. Ioan 19:30

81. Luca 23:46; Ioan 19:30

82. Marcu 15:39

83. Isaia 53:7; 1 Petru 2:23

84. Luca 23:34

85. Ioan 3:16; Romani 8:32

86. Isaia 53:9; Luca 23:50-56

87. Luca 24:1-12; Ioan 20:1-10

Altfel decât se aștepta

Doar încet își dau seama uceniciei că Învățătorul lor a înviat. Până când Isus li Se arată, iar ei Îl văd și Îl ating. El este. Același și totuși cumva altfel. Înviat. Un trup nou. Și totuși: semnele cuielor în mâini și în picioare și rana din coastă se văd limpede. Mănâncă împreună cu ei, dar trece prin uși încuiate. Este când aici, când acolo.⁸⁸ Se arată multor ucenici. Și fratelui Său Iacov.⁸⁹ Ca Cel înviat din morți, într-o existență nouă, este Altul și totodată totuși Isus al lor.

Încep să priceapă că le prezisese totul. Patruzeci de zile sunt acum împreună cu Isus, Cel înviat. El răspunde la multe întrebări. Le ia îndoielile. Îi îndreaptă din nou. Pentru noua lor misiune. Îi învață despre Împărăție.⁹⁰ Despre moartea Lui. De ce a trebuit să moară. Spusese deja lucrul acesta, dar acum devenea tot mai limpede. Nu a fost o tragedie fără sens. A fost marele plan al lui Dumnezeu, în care moartea și învierea lui Isus sunt centrul. Epicentrul unui cutremur spiritual care a zguduit lumea. Punctul de cotitură al unei vremi noi. O schimbare a frontului și a stăpânirii în univers.

Vă veți întreba de ce ar trebui o cruce să aibă această însemnătate cosmică. Doar ea stă pentru orice altceva, numai pentru aceasta nu. O moarte pe cruce trebuia să-l dezumanizeze pe om, să-l umilească la extrem și să-l șteargă din amintire.

Crucea din perspectiva lui Dumnezeu

Crucea o vedem în depărtare. Un eveniment care s-a petrecut cu multă vreme în urmă. Într-o lume și o cultură care în multe privințe ne par străine. Dar dacă înțelegem corect această cruce, descoperim în această cruce îndepărtată că Dumnezeu este aproape de noi.

Ucenicii au început să priceapă că moartea lui Mesia nu a fost un accident. A fost prețul răscumpărării noastre. Au recunoscut și au propovăduit că tocmai așa trebuia să se întâmple.⁹¹ Era necesar. Căci *pentru noi* a murit Hristos.⁹² *Ei n-au încercat să atribuie ulterior un sens celui de neînțeles.* Ca să se liniștească pe ei înșiși și pe alții. Căci înțeleseseră din ce spusese Isus înainte și după moartea Lui. *Dumnezeu L-a înviat pe Isus și L-a înălțat. De El atârână*

88. Luca 24:13-49; Ioan 20:11-31; 21:1-14

89. 1 Corinteni 15:5-7

90. Faptele apostolilor 1:3

91. Faptele apostolilor 2:22-24; 3:18, 24; 8:35; 9:22; 13:32, 38; 18:28; 26:23

92. 1 Corinteni 15:3; Galateni 1:4; 3:13; 1 Tesaloniceni 5:10; Tit 2:14; 1 Petru 2:24; 1 Ioan 3:16;

Apocalipsa 1:5

acum viitorul lumii. În evenimentele crucii, în jertfirea Lui de Sine, au recunoscut faptul că Dumnezeu împacă lumea cu Sine.⁹³ Că Isus, ca jertfă, a purtat și a ridicat păcatele lumii.⁹⁴

Pentru că Isus S-a dat pe Sine fără să Se apere, s-a văzut cât de mare era dragostea lui Dumnezeu. În Isus cel desfigurat și chinuit pe cruce, mâna lui Dumnezeu este întinsă spre împăcare.

Jertfit pentru noi

Israelul avea un cult al jertfelor de animale. La fel și multe alte popoare. În parte ele există până astăzi. Noul Testament descrie moartea lui Isus ca o jertfă, oarecum ca împlinire a tuturor jertfelor de animale aduse de Israel.⁹⁵ Aceasta este o metaforă, un ajutor pentru noi, ca să înțelegem ce a înfăptuit Isus. Ideea de jertfă este cunoscută și în afara unui cult. Atunci când un om se dăruiește pentru alții, ca să-i salveze.

Animalele de jertfă erau ucise în liniște, la altar. Dar pe Isus L-au omorât oamenii. El n-a murit simplu sau repede. A fost ucis cu violență. De natura jertfei țin vărsarea de sânge și moartea, dar nu suferința sau cruzimile. Moartea lui Isus a fost un eveniment intenționat violent și rău. Moartea pe cruce trebuia să descurajeze. Fie că oamenii și-au dat seama, fie că nu, violența lor împotriva lui Isus a fost violență împotriva lui Dumnezeu.

Răspunsul lui Dumnezeu Însuși la violența lumii a fost că puterile răului au fost nimicite. Prin faptul că au fost suportate și absorbite. De aceea este atât de important că Isus nu S-a apărat când a fost atacat. Iertarea înseamnă a suporta, a absorbi durerea lăuntrică. Și a refuza să se nască amărăciunea, ranchiuna, ura și răzbunarea. Dumnezeu vine în lume ca jertfa nevinovată. La sfârșit, moartea jertfei trebuia să fie una unică. Nu doar o jertfă rituală de animal. La urma urmei, jertfele Vechiului Testament au fost într-adevăr doar preînchipuiri ale jertfei adevărate.

Isus a murit din pricina păcatelor noastre, dar mai ales pentru păcatele noastre.⁹⁶ El a fost Mielul de jertfă al lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.⁹⁷ Ca jertfă, El este singurul mijloc prin care suntem curățați de păcatele noastre, de necurăția noastră. Ca să putem veni în prezența unui Dumnezeu sfânt.

93. 2 Corinteni 5:19-21

94. Ioan 1:29, 36

95. Efeseni 5:2; Evrei 7:27; 9:14, 26; 10:12, 14

96. 1 Corinteni 15:3

97. Ioan 1:29, 36; 1 Petru 1:18-21

Prin punerea sau apăsarea mâinilor pe jertfă, cel care aduce jertfa se identifică cu jertfa. Ceva trece asupra jertfei. Întinarea, necurăția trecea asupra jertfei și era astfel nimicită. Jertfa devine un fel de înlocuitor. O jertfă, mai exact sângele jertfei, putea face ispășire pentru păcate. Ispășirea înseamnă că păcatele noastre sunt șterse. Și este anulat și ceea ce au pricinuit ele. Păcatul este acoperit, puterea lui este frântă. Ce era sfărâmat devine întreg.

*Isus a împlinit preînchipuirea tuturor jertfelor de animale. Și totodată le-a pus capăt.*⁹⁸ Le-a făcut de prisos. Acum a murit un om fără păcat pentru păcatele noastre. Unul desăvârșit pentru păcătoși. Păcatele, fărădelegile și nelegiuirile noastre, nenumăratele noastre greșeli față de Dumnezeu și față de oameni, neascultarea noastră, pe toate acestea le-a luat asupra Sa. Ca și cum le-ar fi făcut El Însuși. Și le-a îndepărtat pentru totdeauna.⁹⁹ Înăuntrul morții Lui. Pe cruce a purtat povara păcatului și a păcatelor noastre. Acolo, la cruce, Dumnezeu a osândit, ba chiar a judecat păcatul în persoana Fiului Său.¹⁰⁰ Astfel, moartea Lui n-a fost ca a altor răstigniți. *Aici a murit cineva de moartea păcătosului, deși nu era păcătos. Ca jertfă încărcată cu păcatele și nedreptățile noastre. A fi făcut una cu păcatele lumii întregi este un lucru de nesuportat. A purta în Sine osândirea păcatului pentru alții nu se poate asemăna cu nicio durere și cu nicio experiență din lume.*¹⁰¹ Este un lucru unic. În mediul cel mai dușmănos omului, al unei răstigniri traumatizante. Acesta a fost prețul. La această cruce, între alte două cruci, a avut loc cea mai mare suferință din toate timpurile.

Această suferință este cheazășia că viitorul se află în mâinile Fiului omului. Adâncimea suferințelor pe care Dumnezeu Însuși le-a luat asupra Sa rămâne o taină. Dumnezeu Însuși face singura soluție posibilă: jertfa unică a Fiului Său. Ea împlinește ce noi n-am fi putut niciodată nici să desfăcăm, nici să înfăptuim.

Dăruirea lui Isus ca jertfă pentru noi și pentru Dumnezeu este dovada și temelia, punctul de pornire al unei dragoste, al unei generozități și al unei bunăvoințe nemărginite față de noi.

Un Hristos care a murit, un Hristos mort nu ne ajută.¹⁰² Rămânea întrebarea hotărâtoare pentru toate: *A primit Dumnezeu cu adevărat jertfa Fiului Său?*

98. Evrei 7:27; 9:26, 28; 10:10, 14

99. Evrei 8:12; 10:17; Mica 7:19

100. Romani 8:3

101. Romani 8:3; 2 Corinteni 5:21

102. 1 Corinteni 15:17

Da! L-a înviat. Învierea lui Isus este mai mult decât o minune. Mai mult decât un semn de exclamare. Ea proclamă că Dumnezeu primește cu bucurie această jertfă unică și că acum îi poate declara pe păcătoși neprihăniți.¹⁰³ Înseamnă că El arată har și iartă fără condiții. Și îi face pe păcătoși neprihăniți.¹⁰⁴ Ca și cum n-ar fi păcătuit niciodată.

Are Dumnezeu nevoie de o jertfă?

Despre crucea lui Hristos se poate cugeta la nesfârșit. V-ați întrebat și dumneavoastră vreodată: Are Dumnezeu nevoie de o jertfă? Sau: cum este posibil ca un Dumnezeu al dragostei să ceară o jertfă ca să-Și potolească mânia?

Mai întâi ar trebui să ne fie limpede că *noi aveam nevoie de o jertfă*. Nu Dumnezeu. Noi aveam o problemă. Nu Dumnezeu. Noi am păcătuit și ar trebui să aducem o jertfă de ispășire pentru păcat, ca reparație. Căci ispășirea pentru păcat este ceva de care răspunde cel care a călcat porunca. *Dar Singurul care poate îndrepta situația este Dumnezeu Însuși. El plătește prețul. Ca să refacă legătura cu Dumnezeu. Prin faptul că este gata și dornic să ierte. Aceasta face Dumnezeu în Isus.*

Și eu m-am întrebat dacă nu se putea fără o jertfă sângeroasă. Mai ales fără moartea îngrozitoare a lui Isus pe cruce. În grădina Ghetsimani, Isus Se roagă și imploră, puțin înainte de răstignirea Sa. Îngrozit și tulburat. Îl roagă pe Tatăl Său, căruia totul îi este cu putință, dacă nu poate fi scutit de cruce. Ca paharul suferinței să treacă pe lângă El. Dar Isus împlinește voia Tatălui. Merge fără împotrivire spre condamnarea nedreaptă și spre evenimentele crucii.¹⁰⁵

Cuvintele din grădină răspund la întrebarea noastră: *Nu era cu putință ca voia lui Dumnezeu de a mântui să se îplinească fără crucea și moartea lui Isus.* Într-adevăr, lui Dumnezeu totul îi este cu putință – dar El are drumul Lui spre mântuire. Este universul Lui și lumea Lui. El stabilește regulile și condițiile vieții. Aveam nevoie de un înlocuitor. Aveam nevoie de un Eliberator care să învie din morți și să ne smulgă și pe noi cu El în viață. Aveam nevoie de un Eliberator care să biruiască puterea morții – prin moartea Lui. Care să pătrundă în fortăreața vrăjmașului numit moarte și să rupă lanțurile și să spargă porțile.

103. Romani 4:24-25; 1 Corinteni 15:3

104. Romani 3:21-26; 5:1, 9

105. Matei 26:36-46; Marcu 14:32; Luca 22:39

Dragostea lui Dumnezeu și dragostea lui Isus sunt mai tari decât suferințele. De ce Se temea Isus peste măsură? De execuția pe cruce de către romani? Desigur. Dar și de faptul că avea să fie identificat cu păcatul nostru. Că avea să poarte păcatul nostru. Ca și cum El Însuși ar fi fost autorul și făptașul. În aceasta stă lucrul cel mai mare, de neînchipuit pentru noi. Ceva ce în ziua aceea niciunul dintre cei de față pe Golgota n-a înțeles și nici măcar n-a bănuț. *La cruce se întâlnesc dragostea și sfințenia nemărginită a lui Dumnezeu, păcatele nenumărate ale lumii, ura oamenilor și puterile întinericului. Isus trebuie să suporte aceasta. Să poarte și să îndure. Și să ia totul cu Sine în moartea Lui.*

Dacă voia lui Dumnezeu de a mântui ar fi fost posibilă fără cruce, acest sfârșit pe Golgota n-ar fi existat! Crucea, ca punct de cotitură al istoriei, rămâne un paradox. Dar pentru noi ea se dovedește a fi puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Încă o dată: acesta este drumul Lui.

Nu este o născocire omenească. *Crucea lui Isus Hristos este răspunsul lui Dumnezeu la o lume frântă. Creștinii, cei care Îl urmează pe Isus, nu trebuie să-și ceară scuze pentru cruce. Ea rămâne un scandal.* Pentru cei care nu cred, ea nu poate fi adusă într-o formă sau într-o logică acceptabilă.

La întrebarea dacă Dumnezeu are nevoie de o jertfă ca să fie îmbunat sau ca să-Și potolească mânia, se poate răspunde așa: noi toți suntem sub mânia lui Dumnezeu.¹⁰⁶ Mânia lui Dumnezeu este descoperită¹⁰⁷ și se arată în judecata viitoare.¹⁰⁸

Dar Dumnezeu este încet la mânie.¹⁰⁹ El Își ține mânia în frâu. Ia asupra Sa răul și renunță la pedeapsă. Iertarea are de-a face cu a purta și a îndura. Dumnezeu Însuși a îndurat adesea nedreptatea poporului Său, Israel. Golgota este punctul culminant. Acolo Dumnezeu îndură păcatul poporului Său și renunță la răspunsul pe care noi, oamenii, l-am fi dat dacă am fi fost atotputernici. Dar Dumnezeu tace. El nu ascultă rugăciunea din Ghetsimani, ci rugăciunea lui Isus de pe cruce: *Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac.*¹¹⁰

La cruce Dumnezeu pune capăt mâniei Sale. O ține în frâu! Crucea este locul unde mânia lui Dumnezeu își găsește sfârșitul. Nu locul unde arde mânia Lui îndreptățită, ci locul unde ea se stinge. Dovada este dăruirea Lui fără apărare. Ca Dumnezeu răstignit.

Un scandal. Pentru noi însă este topirea miezului reactorului, în care mânia și violența dispar. Sângerarea până la capăt a puterii păcatului și a

106. Ioan 3:36; Romani 3:5; Efeseni 2:3

107. Romani 1:18

108. Romani 2:5, 8; 5:9; Coloseni 3:6; 1 Tesaloniceni 1:10

109. Exodul 34:6; Numeri 14:18

110. Luca 23:34

morții.

Când în 1986 a explodat un reactor nuclear la Cernobîl, amenința o catastrofă și mai mare. Sub reactorul încins se afla un bazin plin cu apă. Dacă masa topită s-ar fi scurs acolo, o explozie uriașă de abur ar fi eliberat mult mai multă radiație. Trei bărbați s-au oferit voluntari. Au coborât în subsolul iradiat și inundat. Acolo au deschis cu mâna supapele, ca apa să se poată scurge. Nu se așteptau să se întoarcă vii. Au mers totuși. Pentru Ucraina, pentru Europa. Intervenția lor a împiedicat catastrofa. Toți trei au supraviețuit.

Tot așa, Isus a devenit pentru noi, într-un mod de neînchipuit, ceea ce a pricinuit catastrofa: păcat.¹¹¹

Răul biruit prin bine

În Hristos răul își găsește sfârșitul, pentru că El îl ia asupra Sa. Îndură răul oamenilor. Este răstignit în slăbiciune.¹¹² Dar slăbiciunea lui Dumnezeu este mai tare.¹¹³ Dragostea Lui n-a putut fi stinsă de rău. El a biruit răul prin bine. Prin dragostea față de vrăjmași. Ea a fost mai tare și a biruit! Răul și-a făcut de cap și totuși a pierdut. În Cel înviat, mâna lui Dumnezeu rămâne întinsă spre împăcare.

Dumnezeu, în Hristos, în dragostea Lui care Se jertfește pe Sine, a luat asupra Sa violența noastră. Ca să ne răscumpere din firea noastră degenerată și păcătoasă și dintr-o inimă stăpânită de putere, răzbunare și răsplătire.

*La cruce Dumnezeu este prezent ca Cel ce mântuiește și împacă.*¹¹⁴ În Cel răstignit. Dumnezeul triunic – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt – a făcut prin cruce o mântuire veșnică.¹¹⁵ Prin sângele lui Isus s-a făcut ispășire pentru păcate. El ne acoperă păcatele.¹¹⁶ La cruce, păcatul ca putere a fost osândit la moarte,¹¹⁷ ca noi să putem trăi o viață nouă. Ca nu numai păcatele noastre să fie iertate, ci și puterea păcatului să fie frântă. Ca el să nu ne mai domine viața.

Aceasta este vestea bună a crucii. Dumnezeul triunic face la cruce, în Sine Însuși, tot ce este necesar – pentru noi!

111. 2 Corinteni 5:21

112. 2 Corinteni 13:4

113. 1 Corinteni 1:25

114. 2 Corinteni 5:19

115. Evrei 9:14

116. 1 Ioan 2:2

117. Romani 8:3

Înțelepciunea și puterea nemărginită a lui Dumnezeu

Măreția lui Dumnezeu se arată în smerenia Lui. Într-o dragoste care slujește și se dăruiește. Când Dumnezeu, în Hristos, merge la cruce, nu lucrează împotriva naturii Sale. Lucrează așa cum este. De la Golgota, dragostea Lui are un chip: chipul crucii. O dragoste care caută binele și se dă pe sine. Dacă crucea este cea mai mare descoperire a dragostei Lui, atunci Dumnezeu a fost întotdeauna așa. Și va fi întotdeauna așa.

La cruce Dumnezeu Își arată înțelepciunea. Și pare nebun. La cruce Dumnezeu Își arată puterea. Și Se face neputincios. La cruce Dumnezeu Își arată frumusețea. Și Se lasă desfigurat. La cruce Dumnezeu Își arată dragostea. Se face una cu urmările păcatului nostru. Mai departe de Dumnezeu nu poți fi. Tocmai până acolo Se apleacă El.

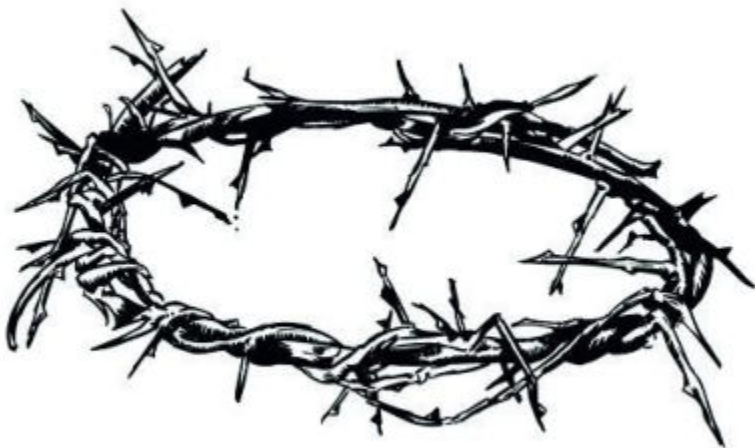
*Crucea este puterea lui Dumnezeu.*¹¹⁸ Este uimitor. Când Dumnezeu Își arată puterea, spune Pavel, atunci arată așa: Isus Se dezbracă de privilegiile de a fi Dumnezeu.¹¹⁹ Devine un om vulnerabil. Ia asupra Sa vina și rușinea tocmai a oamenilor care Îl răstignesc. *Nu așa gândim noi despre putere. Și mulți creștini n-au luat aceasta în serios.*

118. 1 Corinteni 1:18

119. Filipeni 2:6-8

Când ne gândim la putere, ne gândim la constrângere și violență. Așa își închipuie oamenii dumnezeii lor. Crucea arată contrariul. Puterea lui Dumnezeu la cruce este o curtare a inimii noastre. Prin firea Lui cu totul diferită. Prin dragostea care Se dă pe Sine.

El a fost răstignit în slăbiciune. Dar slăbiciunea lui Dumnezeu este mai tare decât tăria oamenilor.¹²⁰ Nu după legile puterii, ci după legea dragostei! A dragostei față de vrăjmași.

Ce ne dăruiește crucea

Crucea arată de ce suntem în stare noi, oamenii. În răzvrătirea noastră împotriva lui Dumnezeu, în anarhia conștiință sau inconștiință a vieții noastre.¹²¹ Unde Dumnezeu nu are loc. Sau joacă doar un rol secundar. *Dar chiar și pentru cei care stau față de El ca niște vrăjmași, Dumnezeu este gata, din adâncul inimii, să meargă atât de departe încât să-L dea pe Fiul Său la moarte.*¹²² Ca să schimbe vrăjmășia în împăcare și pace.

120. 1 Corinteni 1:25; 2 Corinteni 13:4

121. 1 Ioan 2:15-17; 3:4

122. Romani 5:6-10

Ca să ne elibereze de moarte și de păcat, Singurul fără păcat a murit și a înviat. Dumnezeu trece asupra noastră ce a făcut Hristos. *Moartea Lui este moartea noastră, iar învierea Lui este a noastră. Cu El am murit și am înviat!*¹²³ El S-a făcut una cu noi la cruce. Suntem uniți cu Hristos. Moartea Lui este moartea noastră. Sfârșitul vieții noastre vechi, păcătoase și ratate. Și învierea Lui este învierea noastră. Înviați din moartea spirituală¹²⁴ la o viață nouă, veșnică. Un nou început este posibil numai prin cruce, prin Hristos.

Dacă Dumnezeu ar fi vrut să scoată din lume păcatul și răul, ar fi trebuit să-i scoată din lume pe oameni. Căci păcatul nu este o parte din noi pe care s-o poți izola și s-o scoți prin operație. Suntem păcătoși în întregime. Dar Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului!¹²⁵ În moartea Lui a murit viața noastră veche, fără Dumnezeu. Îngropată în moartea Lui. Am fost înviați la o viață nouă.

Crucea, o nebunie

La cruce se despart spiritele. Pentru unii ea este o nebunie. Un Mântuitor al lumii care moare chinuit pe cruce nu poate aduce nici Împărăția lui Dumnezeu, nici mântuire. Nicio religie din lume nu-și sărbătorește întemeietorul pentru că a părăsit viața în chip rușinos.

Dar pentru cei care cred, ea este lucrul cel mai mare: puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Crucea înseamnă pentru ei mântuire, împăcare, iertare, libertate.¹²⁶ Numai Dumnezeu poate lucra în om această cunoaștere a crucii.

*Fără crucea care smintește, Evanghelia nu este o veste bună. Numai cu crucea ea este puterea lui Dumnezeu spre mântuire. Spre salvare. Numai Cel răstignit ni S-a făcut de la Dumnezeu înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare!*¹²⁷ Este înțelepciunea lui Dumnezeu să facă o mare mântuire printr-o moarte, printr-o execuție publică:

- *Biruință și eliberare, o schimbare de stăpânire*¹²⁸
- *Ispășire pentru păcate*¹²⁹
- *Împăcare*¹³⁰

123. Romani 6:1-14; Efeseni 2:1-10; Coloseni 2:11-14; 3:1-4

124. Luca 15:32

125. Ezechiel 18:23, 32

126. 1 Corinteni 1:18, 23-24

127. 1 Corinteni 1:30

128. Faptele apostolilor 26:18; Coloseni 1:12-13; 2:15; Evrei 2:14-15

129. Romani 3:24-26; 8:3, 32-34; Galateni 3:13; Efeseni 5:2; Evrei 2:17; 1 Ioan 2:2; 4:10

130. Romani 5:10; 2 Corinteni 5:18-20; Coloseni 1:20-22

- *Iertare*¹³¹
- *viață veșnică*¹³²
- *Preț de răscumpărare*¹³³
- *Răscumpărare*¹³⁴
- *Vindecare*¹³⁵
- *cea mai mare dovadă de dragoste*¹³⁶
- *Exemplu*¹³⁷
- *Unitate*¹³⁸

Și pentru creștini, înțelepciunea lui Dumnezeu este uneori prea înaltă. Hotărâtor nu este ce înțeleg și ce cred ei despre cruce. Mult mai important este să se încreadă în Dumnezeul care, prin cruce, dăruiește lumii mântuire. *Nu cunoașterea mântuiește, ci credința că acolo Cineva a îndreptat totul pentru noi.*

Vă încredeți în Dumnezeul care ne întâmpină în cruce?

Înapoi acasă

Cine se încrede în Hristos cel răstignit este mântuit. Pentru acela se schimbă totul. Acela este primit ca fiu pierdut și ca fiică pierdută în brațele Tatălui ceresc. Acela devine un fiu și o fiică a lui Dumnezeu.¹³⁹ Dincolo de cruce așteaptă marea bogăție de binecuvântări a Tatălui.¹⁴⁰ El ne va dărui toate lucrurile împreună cu Fiul Său.¹⁴¹ Prin cruce, Isus ne aduce înapoi la Dumnezeu.¹⁴² Înapoi la inima Lui de Tată.¹⁴³ Înapoi în părtășia cu El.¹⁴⁴

De bunăvoie a luat locul nostru. Cu toate urmările. Căci plata, urmarea faptei noastre de păcat, este moartea.¹⁴⁵ Astfel Cel neprihănit a murit pentru cei nelegiuți. Ca înlocuitor al nostru.

131. Faptele apostolilor 2:38; Efeseni 1:7; Evrei 10:18

132. Ioan 3:14-16; 6:51-56

133. Matei 20:28; Marcu 10:45; Faptele apostolilor 20:28; 1 Corinteni 6:20; 1 Timotei 2:5-6

134. Efeseni 1:7; 5:25; Tit 2:14; Evrei 9:12; 1 Petru 1:18-19; Apocalipsa 1:5-6; 5:9

135. Isaia 53:5; 61:1; Luca 4:18-19, 23

136. Ioan 3:14-16; 10:11; 15:13; Galateni 2:20; 1 Ioan 3:16; 4:10

137. Efeseni 5:2; Filipeni 2:5-11; 3:10-11; 1 Petru 2:21-24; 1 Ioan 3:16

138. Ioan 11:52; 12:24; Efeseni 2:16

139. Romani 8:14, 19, 29; Galateni 4:6

140. 2 Corinteni 8:9

141. Romani 8:32

142. Evrei 10:19-22; 1 Petru 3:18

143. Luca 15:11-24; Efeseni 2:13, 18

144. 1 Ioan 1:3-4, 7

145. Romani 6:23

Ați ajuns deja acasă? Mai șovăiți? Tatăl Se uită în fiecare zi după dumneavoastră. Vă așteaptă!

Evanghelia harului lui Dumnezeu

Mai suportați să citiți atât de des că noi toți suntem păcătoși? Nu are omul tot dreptul să fie revoltat? Credeți-mă: nu este vorba să ne vorbim de rău. Acest diagnostic îl pune Biblia. Ea spune adevărul. *Și adevărul ne face liberi.*

Recunoașterea și acceptarea faptului că suntem păcătoși înseamnă: am stricat totul cu desăvârșire. Nu se poate repara. Nu există nicio ieșire. Situația noastră este dramatică. Nu vom scăpa de moarte. Dacă crucea de pe Golgota și moartea îngrozitoare a lui Isus au fost necesare ca să ne elibereze din situația noastră, atunci ne putem închipui puțin cât de fatală trebuie să fie situația noastră. Vă asigur că veți pricepe lucrul acesta abia când Îl veți fi cunoscut pe Mântuitorul. Când veți fi în siguranță.

Poate cunoașteți povestea călărețului care trecuse călare peste lacul Constanța înghețat. Fără să știe.¹⁴⁶ Când a ajuns pe celălalt mal, i s-a spus de unde venea. Îngrozit, s-a prăbușit. Își dădea seama de primejdia de moarte de pe lacul înghețat. Exact așa este situația atunci când cerul se deschide pentru un om și harul lui Dumnezeu îi luminează inima. Când aude cuvintele: *Mântuiți prin har!*¹⁴⁷ Privești înapoi și te întrebi: Unde eram? Deasupra unei prăpăstii! În primejdie de moarte. Cel mai nehibzuit lucru pe care îl puteam face. Eram sortit pieirii, iar acum sunt în siguranță. Veți întreba: Trăim cu adevărat într-o primejdie atât de mare? Da, trăim în pragul morții, sortiți pieirii.

Există mântuire: priviți la Răscumpărătorul nostru! Pe cruce! Împovărat cu păcatele dumneavoastră. Viața noastră pierdută, irosită, a fost pironită pe cruce în Hristos. Ca să scăpăm de ea. Cine nu este zguduit de această veste n-a priceput încă Cuvântul lui Dumnezeu. Nu cel pierdut, ci cel mântuit poate înțelege că este păcătos. *Recunoașterea faptului că ești păcătos se prefăce în bucuria mântuirii atunci când harul lui Dumnezeu pătrunde pe neașteptate în inima unui om.*

146. După balada „Der Reiter und der Bodensee” („Călărețul și lacul Constanța”) de Gustav Schwab (1826).

147. Efeseni 2:1-10

Adevărul despre noi înșine și harul lui Dumnezeu ne fac liberi!¹⁴⁸ Poate cunoașteți cântarea și îi iubiți melodia. Dar fiți atenți la text, care exprimă exact tema noastră:

Amazing Grace how sweet the sound! That saved a wretch like me! I once was lost, but now am found; Was blind but now I see.

Har uimitor, cât de dulce e sunetul lui, care a mântuit un ticălos ca mine! Odinioară eram pierdut, dar acum sunt găsit, eram orb, dar acum văd.

Aceasta este prima strofă a cântării. Cântarea a fost scrisă de un fost negustor de sclavi (John Newton, 1779), care Îl găsisese pe Hristos ca Răscumpărător al său. Sau, mai bine zis, care a fost găsit de Hristos.

148. Ioan 8:32

Har de la început până la sfârșit

Isus a rostit cuvinte de har.¹⁴⁹ Nu cuvinte care condamnau și distrugeau. Ci care ridicau, încurajau, dăruiau iertare. Așa că Evanghelia nu poate fi altceva decât vestea bună a harului.¹⁵⁰ *Harul este coborârea și apropierea Celui Veșnic de noi, oamenii, deși noi I-am întors spatele.* Har care nu poate fi obținut cu forța, ci care este dăruit fără plată și cu bunăvoință.

Harul ne-a mântuit. Nu aveam nimic să-I oferim lui Dumnezeu. Pentru că nu suntem în stare de nicio reparație. Puteam doar să recunoaștem și să acceptăm cine suntem. Și cine este Dumnezeu. *A recunoaște neprihănirea lui Dumnezeu înseamnă a recunoaște că noi nu suntem neprihăniți.*

Dumnezeu este Judecătorul cel drept.¹⁵¹ În sistemul nostru juridic de astăzi, judecătorii condamnă încălcările legii și dau pedepse și sancțiuni pe baza legilor. Dar faptele penale nu sunt îndreptate direct împotriva judecătorului. La Dumnezeu este altfel: față de El, Creatorul nostru – care este și Judecătorul nostru –, ne-am făcut vinovați.¹⁵² La ce avem să ne așteptăm?¹⁵³

Dar Judecătorul este Cel care a făcut totul ca să abată condamnarea.¹⁵⁴ *În dragostea Lui și în dreptatea Lui care mântuiește, ne-a întâmpinat în Isus. În viața Lui și în moartea Lui.* Jertfa Lui de pe cruce, sângele lui Isus, ne acoperă păcatul pentru totdeauna.¹⁵⁵ Aceasta este valabil pentru toți cei care își însușesc Evanghelia și cred¹⁵⁶ ce a făcut Dumnezeu pentru ei.¹⁵⁷

Acesta este harul lui Dumnezeu.¹⁵⁸ Când o condamnare dreaptă este abătută de la noi. Pentru că Altul ia locul nostru. El poartă păcatele noastre și ființa noastră păcătoasă înăuntrul morții Lui.¹⁵⁹

Harul înseamnă și să primești în dar ceva ce n-ai meritat. Un har care ne dăruiește, nemeritat, încă mult, mult mai mult.¹⁶⁰ Acesta este Dumnezeul¹⁶¹ care este propovăduit în Evanghelia harului.¹⁶²

149. Luca 4:22

150. Faptele apostolilor 20:24

151. Faptele apostolilor 10:42; 17:31; Romani 2:3, 16; 3:6; 14:10; 2 Timotei 4:1; Evrei 10:30; 1 Petru 1:17; 4:5; Apocalipsa 11:18; 20:12

152. Romani 3:23

153. Luca 18:13

154. Ioan 3:17

155. 1 Ioan 1:7; Apocalipsa 1:5-6; 5:9-10; Evrei 9:12-15

156. Romani 1:16

157. Romani 5:8-10

158. Ioan 1:14-17; Romani 5:9, 15; 2 Corinteni 8:9; Efeseni 1:7; 2:5, 13; Tit 2:11

159. 1 Tesaloniceni 5:10; Tit 2:14; 1 Ioan 2:2; 3:16; 4:10; 1 Petru 2:24; 3:18

160. Luca 15:22; Efeseni 2:7

161. 1 Petru 5:10

162. Mica 7:18

Evangelia harului se deosebește de toate religiile. Chiar și de religia creștină. Harul este sfârșitul oricărei religii. Acolo unde ești obligat să faci binele. Obligat să aduci performanțe, ca să fii răsplătit pentru ele cu mântuirea sau cu viața veșnică. În Isus, această performanță este împlinită pentru noi. În Isus ni se dăruiește totul. Noi înșine nu putem reuși. Harul este fără plată, este liber și nu poate fi câștigat prin merite. Unora le stă în cale propria lor mândrie, adesea inconștientă. Este greu să primești cu credință acest mare dar al harului. Suntem pătrunși de principiul performanței. Este o străpungere, o eliberare când un om primește harul și nu se mai încrede în sine însuși și în performanța lui. Și nu se mai bizuie înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor pe binele pe care l-a făcut.

Evangelia este de neconfundat. Este scandaloasă. Un contrast cu toate religiile și ofertele de mântuire. Ea proclamă: Toți sunt păcătoși. Un Om răstignit este mântuirea noastră. Răscumpărarea există numai ca dar nemeritat al harului. Fără plată. Aceasta este înțelepciunea lui Dumnezeu.

Un om nu primește harul doar în clipa în care Îl roagă pentru prima dată pe Dumnezeu pentru el. Harul îl urmează de atunci în fiecare ceas al vieții lui. Harul este o marcă a creștinismului. Fără el nu merge nimic. Harul umple și înconjoară din toate părțile viața de ucenic. Harul ne poartă. Nu cerințele unei legi sau ale unui stăpân de sclavi. Harul nu cere, el se dăruiește. Urmarea lui Isus funcționează din har. Ca cei care au primit daruri și care primesc neconținut. Harul înconjoară începutul și ultima zi a vieții de ucenic. Fără el, credințioșii și urmarea lui Isus nu se pot închipui.

Dumnezeu este dragoste

Despre cine s-ar putea spune că toată ființa lui este dragoste? Dragoste radicală, dezinteresată, care se jertfește pe sine. Ați întâlnit deja pe cineva așa? Eu nu, deși cunosc oameni buni și vrednici de urmat.

Despre Dumnezeu se spune lucrul acesta. *În Isus avem dovada că această dragoste transcendentă, mai presus de lume și veșnică, există cu adevărat. Și că s-a arătat în lumea noastră. Am meritat noi să cunoaștem un asemenea Dumnezeu?*

Tocmai a fost vorba despre harul lui Dumnezeu. El este plin de har. O însușire a lui Dumnezeu care înseamnă mântuirea noastră! Dar de ce este El plin de har? Pentru că El este dragostea în persoană.¹⁶³ Izvorul harului este dragostea Lui, care curge spre noi ca un râu și se oprește abia când atinge punctul cel mai de jos.

El a fost dintotdeauna dragoste. Dragostea are un partener, ca să poată iubi. Tatăl L-a iubit pe Fiul¹⁶⁴ înainte să existe universul. Într-o dragoste veșnică, îndreptată unul spre altul, erau acolo Tatăl, Fiul și Duhul,

163. 1 Ioan 4:7-11

164. Ioan 17:24

Dumnezeul triunic. Fără început. El nu era singur sau izolat. El este mai mult și mai mare decât putem gândi. *La fel și dragostea Lui.*

Dacă pornim de la ideea că adâncimea dragostei unui om poate fi măsurată după ce este gata să jertfească pentru cel iubit, atunci dragostea care se exprimă în istoria Evangheliei este fără asemănare. *Este istoria unui Dumnezeu care, dintr-o dragoste de nepătruns, a fost gata să meargă până la capăt.* Ca să mântuiască și să refacă oameni care se făcuseră ei înșiși vrăjmași ai lui Dumnezeu.

Din dragoste pentru noi, Dumnezeu cel sfânt a mers până la capăt. Fiul a purtat păcatul nostru.¹⁶⁵ A trăit părăsirea de Dumnezeu care stă în păcat. De aceea a strigat Isus pe cruce: *Dumnezeul Meu, Dumnezeu Meu, de ce M-ai părăsit?*¹⁶⁶ Mai departe Dumnezeu nu poate merge. Mai mult decât pe Golgota nu poate da. *De aceea crucea este cea mai mare descoperire a lui Dumnezeu.* Nicio istorie nu povestește despre cineva care iubește și dă mai mult. Și aceasta pentru oameni care n-au meritat.¹⁶⁷

Cum poate fi înțeleasă sau explicată această dragoste? Societatea noastră folosește des acest cuvânt. Aproape inflaționist. Dar ce înțelege ea exact prin el? O dragoste care îl acceptă pe fiecare așa cum este. Fără condiții. O dragoste care nu judecă și nu condamnă. Care tolerează totul, care caută armonia. Nu are așteptări. Este romantică și sentimentală.

Se potrivește această descriere cu înțelesul biblic al dragostei?

Să ne închipuim că ar fi așa. Dumnezeu ar tolera tot ce fac oamenii. N-ar critica și n-ar judeca. Unde s-ar sfârși aceasta și cât de iubitoare este în realitate o asemenea dragoste?

Dacă cineva crede că dragostea lui Dumnezeu ne acceptă așa cum suntem, uită că suntem păcătoși. Uită că astăzi nu trăim așa cum vrea Dumnezeu și cum ar fi cel mai bine pentru noi. Puneți-vă în locul unor părinți. Poate sunteți mamă sau tată. Închipuiți-vă copilul dumneavoastră, care a crescut mare. Face lucruri care nu sunt bune. Lucruri care îi fac rău lui însuși și altora. Pe lângă aceasta, a rupt legătura cu dumneavoastră. Vă urăște și vă face reproșuri neîntemeiate.

El rămâne copilul dumneavoastră. Nu încetați să-l iubiți. Dar respingeți răul din viața lui. Sunteți mândri și triști că lucrurile sunt așa cum sunt. Niciodată n-ați aproba răul. Chiar și în experiența noastră omenească, dragostea și respingerea sunt ceva ce într-un fel țin împreună. *Dragostea este cea care respinge și condamnă răul.*

165. 2 Corinteni 5:21

166. Marcu 15:34

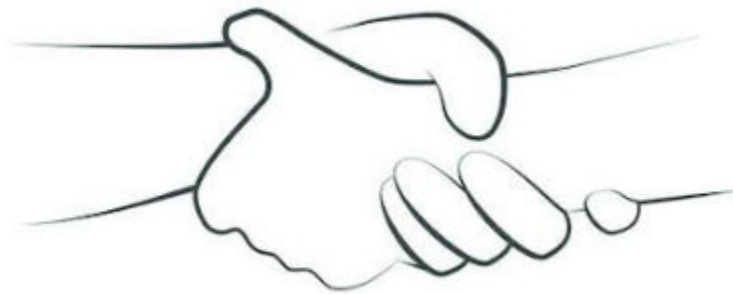
167. Romani 5:8

Am putea spune că Dumnezeu trebuie să ne primească așa cum suntem, ca să rămânem așa cum suntem? Ar trebui Dumnezeu cu adevărat să ne accepte stilul de viață, chiar dacă alții suferă din pricina lui sau sunt păgubiți?

Ca oameni mărginiți, în multe privințe lipsiți de libertate, tânjim după o lume în care pacea și dreptatea sunt normale. *Cât de mult credem că tânjește după aceasta Cel care a creat pământul și oamenii? Dacă Dumnezeu nu S-ar mânia de ură, de nedreptate, de violență și de mizeria pe care păcatul le aduce oamenilor creați după chipul Lui, atunci n-ar fi un Dumnezeu care iubește. Ci doar un spectator neimplicat. Dacă Dumnezeu n-ar condamna și n-ar judeca păcatul, răul oamenilor, atunci l-ar accepta, l-ar scuza și l-ar aproba. Reacția Lui față de puterea distrugătoare a păcatului va fi întotdeauna mânie și judecată.*

Dragostea lui Dumnezeu este o dragoste sfântă. Ea este altfel decât ceea ce înțelegem adesea prin dragoste. Este dumnezeiască, nemărginită, necondiționată. Este curată. Nu o dragoste pasivă, romantică, sentimentală, ci o dragoste mântuitoare, plină de voință.

Dragostea lui Dumnezeu nu exclude mânia și judecata Lui. Slavă lui Dumnezeu. Nu primim un Dumnezeu drăguț, care ne ia așa cum suntem pentru că trebuie să fie mulțumit cu aceasta. Dumnezeu Bibliei vrea să ne schimbe, să ne scoată afară prin dragoste, să ne atragă la Sine. El îl iubește pe păcătos înainte ca acesta să se schimbe. Îl iubește în mijlocul păcatului lui.¹⁶⁸ Dar vrea să-l schimbe, să-l sfințească, să-l facă asemenea lui Isus.

Lumea nevăzută – puterile întunericului

Să ne întoarcem încă o dată la răstignire. La ea au luat parte în mod hotărâtor și puteri nevăzute, rele. Pe acestea Isus le întâlnise în timpul vieții Sale. Ca Eliberatorul cel tare!¹⁶⁹ Pe demoni, adică pe duhurile necurate, îi scotea și îi

168. Ioan 3:16; Romani 5:8; 2 Corinteni 5:14; Efeseni 2:4-5; Tit 3:4-5; 1 Ioan 4:7-10

punea pe fugă. Prin aceasta proclama că puterea lor se apropie de sfârșit. Evanghelia are de-a face în mod concret cu aceste puteri. Mai mult decât cred mulți.

Cine sunt aceste puteri și de ce au vrut ele moartea lui Isus? Înainte de crearea pământului și a oamenilor, Dumnezeu i-a creat pe îngeri.¹⁷⁰ Ei sunt numiți uneori fiii lui Dumnezeu.¹⁷¹ *Aceasta este familia Lui cerească. Îngeri diferiți, în ierarhii diferite, cu sarcini diferite. Dumnezeu i-a creat pentru Sine, ca să cârmuiască universul împreună cu ei. Ei sunt slujitorii Lui.*¹⁷²

Ca și noi, oamenii, și ei au avut libertatea de a-I fi credincioși Creatorului lor. O parte dintre îngeri au hotărât altfel. O existență fără Dumnezeu.¹⁷³ Conducătorul lor era diavolul, Satana.¹⁷⁴ Când a avut loc această revoluție în lumea nevăzută, Dumnezeu nu i-a nimicit. De atunci, acești îngeri și fii ai lui Dumnezeu lucrează sub conducerea Satanei împotriva a tot ce face Dumnezeu.¹⁷⁵ Față în față cu ei stau îngerii care au rămas credincioși.¹⁷⁶

Puterile și oamenii

După crearea omului, ispititorul și ucigașul de oameni¹⁷⁷ intră îndată în scenă.¹⁷⁸ Satana, șarpele cel vechi,¹⁷⁹ îi ispitește pe primii oameni să nu se mai încreadă în Dumnezeu și să se îndoiască de bunătatea Lui.

Satana îi pizmuia pe oameni, care fuseseră creați după chipul lui Dumnezeu. El voia doar să distrugă. Să împiedice ca Dumnezeu să aibă pe pământ o familie de oameni. Voia oamenii pentru sine. Nu ca un tată bun, ci ca un stăpân de sclavi și un tiran. Jaful acesta i-a reușit. De la cele întâmplare în grădina raiului, omul nu mai este în apropierea lui Dumnezeu.¹⁸⁰

În desfășurarea istoriei omenirii se vede influența acestor puteri nevăzute. Este de netăgăduit în nenumăratele culte idolatre ale tuturor popoarelor, în parte până astăzi.¹⁸¹ *Noul Testament arată limpede că oamenii fără Dumnezeu și*

169. Marcu 3:27

170. Iov 38:4-7; Psalmul 148:2, 5; Coloseni 1:16

171. Iov 1:6; 38:7; Psalmul 82

172. Psalmul 104:4; Daniel 6:22; Matei 1:20, 24; 16:27; Luca 2:13; Faptele apostolilor 8:26; 10:7; 12:8; Evrei 1:7; 13:2

173. 2 Petru 2:4; Iuda 1:6

174. Matei 25:41; Efeseni 2:2; 1 Ioan 3:8; Apocalipsa 12:7-9

175. Romani 8:38; 2 Corinteni 11:14; 12:7; Efeseni 6:10-17; Apocalipsa 12:13; Apocalipsa 13

176. 1 Timotei 5:21; Apocalipsa 5:11; 7:11; 12:7

177. Ioan 8:44; 1 Ioan 3:8, 12

178. Geneza 3:1-7; 2 Corinteni 11:3-4

179. Apocalipsa 12:9

180. Geneza 3:23-24

*despărțiți de El sunt în captivitate spirituală și în legăturile diavolului.*¹⁸² *Pe dinafară lucrul acesta nu se vede. Oamenii înșiși nu-și dau seama de el. Se simt liberi. Dacă ar avea posibilitatea să arunce o privire în lumea nevăzută care ne înconjoară și este chiar în mijlocul nostru, li s-ar deschide ochii. Gândirea lor despre Dumnezeu, despre ei înșiși și despre Evanghelie este întunecată.*¹⁸³ Lumea este într-adevăr încă împărăția Satanei.¹⁸⁴ Isus îl numește stăpânitorul lumii acesteia.¹⁸⁵ Pavel îl numește chiar dumnezeul veacului acestuia.¹⁸⁶ El are mare putere și o influență distrugătoare asupra mersului lumii. Altfel starea lumii nu se poate explica. Faptul că omul însuși este rău face lucrurile mai grele și mai fără ieșire.¹⁸⁷

V-ați fi gândit că lumea nevăzută este atât de reală? Și că are atât de mult de-a face cu noi?

Evanghelia și puterile

Când a venit Isus, Împărăția lui Dumnezeu a pătruns în lume, în teritorii stăpânite de puterile rele. Acesta a fost începutul sfârșitului diavolului și al îngerilor lui. Marele plan al lui Dumnezeu a intrat în acțiune. Când Isus umbla prin Galileea, demonii știau cu cine au de-a face.¹⁸⁸ Spre deosebire de oameni. Ei Îl cunoșteau din lumea nevăzută. El era Creatorul lor.

Îndată după botezul lui Isus, Satana l-a ieșit înainte în pustiu, ca să-L ispitească. I-a oferit împărățiile lumii dacă Isus i se va închina. Satana își caută slava, închinarea. Aceasta este firea lui.¹⁸⁹ Dar Isus i Se împotrivește. Spre deosebire de Adam în Eden.¹⁹⁰

Isus le-a dat și ucenicilor Săi putere să aibă autoritate asupra demonilor și să-i scoată.¹⁹¹

Nu, acestea nu sunt povești de groază, nici fenomene pur psihice, ci realitatea vieții de zi cu zi. Acolo se manifestă asemenea puteri. Cu atât mai mult acolo unde oamenii se deschid activ față de ele și li se predau.

181. 1 Corinteni 10:20-22

182. Faptele apostolilor 26:18; Efeseni 2:1-3; Coloseni 1:13

183. 2 Corinteni 4:3-5

184. Matei 4:8-10

185. Ioan 12:31; 14:30; 16:11

186. 2 Corinteni 4:4

187. Marcu 7:20-23

188. Marcu 1:23-24; 3:11; 5:7

189. Matei 4:1-11; Luca 4:1-13

190. Romani 5:12-21

191. Marcu 6:7

Puterile și planul de mântuire al lui Dumnezeu

Planul de mântuire al lui Dumnezeu nu era cunoscut nici diavolului, nici oamenilor. În ciuda multor prorocii ale Vechiului Testament, el se putea recunoaște doar cu greu.¹⁹² Nici ucenicii nu l-au înțeles. Arătarea Fiului lui Dumnezeu ca om, fără putere, fără tron, a derutat puterile. Singura lor posibilitate în această situație era să-i manipuleze pe oameni ca să-L omoare pe Isus.¹⁹³ Căci ca om era vulnerabil și muritor. De aceea aveau o singură țință: moartea Lui. Au atins-o! Dar s-au înșelat. Căci moartea Lui a fost biruința Lui.¹⁹⁴ Moartea Lui a fost o schimbare cosmică de stăpânire pentru noi, oamenii.

Moartea Lui este prețul de răscumpărare care îi eliberează pe oameni din puterea întunericului. Moartea Lui le-a adus oamenilor har și iertare. Eliberare. Piața de sclavi a vremii aceleia este imaginea pentru aceasta. Răscumpărarea însemna să fii cumpărat din sclavie și lăsat să pleci în libertate. Învierea Lui și înălțarea Lui pe tronul lui Dumnezeu sunt ușa spre libertate, afară din robia păcatului, a morții și a diavolului.

Aveam nevoie de iertarea păcatelor noastre și de eliberare din puterea păcatului. Amândouă ne sunt dăruite prin cruce.

Diavolul nu cunoaște harul. El însuși nu are parte de harul lui Dumnezeu,¹⁹⁵ iar față de oameni nu cunoaște îndurare. Harul îi este străin de firea lui. Răzvrătirea lui împotriva lui Dumnezeu l-a amărât cu totul.

Acum un Om șade pe tronul lui Dumnezeu. Pentru noi, oamenii. Și noi suntem uniți cu El.¹⁹⁶ Suntem în Hristos!¹⁹⁷ Puterile sunt biruite. Vremea lor s-a încheiat. Zilele lor sunt numărate. Dar încă se mai împotrivesc și duc o luptă pierdută ca să oprească Evanghelia. În fiecare zi aceste puteri văd cum oameni sunt eliberați. Fiecare om care crede Evanghelia le amintește că planul de mântuire al lui Dumnezeu ajunge la țință. Dumnezeu va avea familia Lui din toate popoarele pământului. Prin Isus, la a cărui moarte au avut ele un rol hotărâtor. Pe Golgota, unde a murit Isus, ele și-au săpat, fără să știe, oarecum propriul mormânt.

Zapisul, actul de acuzare pe care se sprijină puterile vrăjmașe lui Dumnezeu și oamenilor, a fost pironit pe cruce și șters.¹⁹⁸ Prin cruce, El a dezbrăcat de putere domniile și stăpânirile și le-a dat de ocară acolo, la

192. 1 Corinteni 2:6-9

193. Luca 22:53

194. Evrei 2:14

195. Evrei 2:16

196. Efeseni 2:6

197. Romani 8:1; 1 Corinteni 1:30

198. Coloseni 2:14-15

stâlpul infamiei. Hristos, Cel înviat, este acum Domnul universului.¹⁹⁹ *Vestea bună este: El este Domn peste toți și peste toate. Cine crede în Hristos este eliberat.*²⁰⁰ *El ajunge acasă, în Împărăția lui Dumnezeu.*

Evanghelia este vestea bună a lui Dumnezeu că El Își aduce înapoi oamenii și vrea să aibă familia Lui. Eliberați de moarte și de puterile rele. Este vestea cea bună că prin moartea pe cruce Isus a făcut posibile toate acestea. Isus a venit să nimicească lucrările diavolului.²⁰¹ Cu El a venit domnia lui Dumnezeu, domnia dragostei. Suntem mutați, mântuiți, în Împărăția Lui a dragostei.²⁰²

Triumful crucii

Generalii romani intrau în Roma într-un alai de triumf solemn. Conducătorii învinși erau aduși în lanțuri. Înainte de execuție erau expuși public. Așa descrie Pavel puterea de neînving a crucii asupra domniilor și stăpânirilor din teritoriul stăpânitorului lumii acesteia.²⁰³ Dezbrăcate de putere și date de ocară. Puterea lor de a lucra s-a dus.

Cel răstignit eliberează de puterile magice ale lumii nevăzute dintre cer și pământ. Satana este judecat. Puterea lui este frântă. Asupra oamenilor lui Isus nu mai are nicio stăpânire.

Planul de mântuire al lui Dumnezeu este ca o partidă de șah care durează mult. Rezultatul este nesigur până când unul dintre jucători face o mutare despre care cunoscătorul știe că acum partida este hotărâtă. Chiar dacă jocul mai continuă. Așa este lupta dintre lumină și întuneric. Mutarea hotărâtoare cu regele a fost făcută. Cu Împăratul cu cununa de spini, pe crucea de pe Golgota. Biruința este câștigată.

Activitățile potrivitului nu mai sunt decât o luptă de retragere. Îi mai rămâne puțină vreme. Sfârșitul lui este un lucru hotărât.

Povara crucii devine triumful crucii!

Libertatea este posibilă

De aceea fiți siguri: dacă sunteți ai lui Isus, demonii trebuie să fugă! Dacă v-ați lăsat prinși în vrăjitorie și ocultism, în duhuri și îngeri, există libertate. Și

199. Matei 28:18

200. Ioan 8:33-36; Romani 6:7, 18, 22

201. 1 Ioan 3:8

202. Coloseni 1:13-14

203. Coloseni 2:15

iertare.

Aceste puteri nu vor să vă lase și vor să înăbușe din fașă orice încercare de a scăpa. Rugați-vă lui Isus Hristos – chemați Numele Lui! Căutați creștini care să se roage pentru dumneavoastră și să vă ajute.

Lepădați-vă de voce tare de tot ce vă leagă de această lume ocultă.

Aruncați tot ce vă pune în legătură cu aceste lucruri magice, oculte. Rupeți orice legătură cu oamenii care v-au introdus în asemenea practici și relații.

Lumea nevăzută este o realitate puternică, pe care nu trebuie s-o subestimăm. Dar Isus este mai tare.

Evangelia păcii

Petru văzuse cum Învățătorul lui vestea pacea.²⁰⁴ Isus a adus pace pentru iudei și pentru neamuri, cei care nu sunt iudei. Și între aceste două. Pacea este un aspect central și esențial al Evangheliei.²⁰⁵ *Acesta este Șalomul lui Dumnezeu. Așa se numește cuvântul în Biblia ebraică. Inima lui Dumnezeu este mare și largă. Din această inimă vine pacea. Ea înseamnă a fi întreg, a fi sănătos, a fi teafăr, a fi mântuit. Evanghelia îi duce pe oameni la pace cu Dumnezeu.*²⁰⁶ *Aceasta înseamnă împăcarea cu Dumnezeu și sfârșitul oricărei vrăjmășii.*²⁰⁷

Evangelia duce la siguranța că ești primit de Dumnezeu ca și copil al Lui. Această siguranță este ancorată în Dumnezeu. În ceea ce este El și în ce a făcut. Pe această temelie se răspândește în inimă o pace adevărată, statornică. Odihna în loc de neliniște. Pace în loc de dezbinare și frică.

Lumea noastră, plină de războaie și certuri, în mare ca și în mic, are nevoie de pace.²⁰⁸ Nu doar de lipsa războiului, nu doar de armistițiu, ci de o pace care îi aduce pe oameni laolaltă și îi unește.²⁰⁹ Evanghelia face pace între oameni. Ea creează o nouă comunitate de oameni, în care domnește pacea.²¹⁰ Ar putea predicarea crucii, unde Dumnezeu absoarbe o dată pentru totdeauna violența omenească, să fie cheia păcii lumii? Și mai întâi în Biserica însăși?

Când oamenii vor să știe ce este pacea, ar trebui s-o cunoască la cei care au primit pacea lui Dumnezeu prin Evanghelie. Și care o radiază. O dau mai

204. Faptele apostolilor 10:36

205. Coloseni 1:20; Efeseni 2:17; 6:15

206. Romani 5:1

207. Romani 5:10; 2 Corinteni 5:18

208. Tit 3:3

209. Matei 5:44; 1 Ioan 4:19

210. Efeseni 2:14-22

departe. Sunt făcători de pace. În măsura în care le stă în putință,²¹¹ trăiesc în pace cu orice om.

Prin Isus, toate lucrurile au fost împăcate cu Dumnezeu și aduse din nou în relația cea dreaptă cu El. Prin prețul sângelui Său. Prin moartea Lui pe Golgota. Crucea a fost necesară, pentru ca pacea cu Dumnezeu și pacea lui Dumnezeu să devină realitate.²¹²

Cum ați trăit această pace? Ce a schimbat ea în dumneavoastră, în relațiile dumneavoastră?

Evanghelia – făgăduința împlinită

Evanghelia nu este reacția speriată sau disperată a lui Dumnezeu la istoria omenirii, care a scăpat de sub control. Ea vine din inima lui Dumnezeu și a fost făgăduită înainte de veșnicii.²¹³ De aceea nu este o surpriză că ea are rădăcini adânci deja în Biblia ebraică, adică în prima parte a Bibliei, Vechiul Testament. Acolo este făgăduită.²¹⁴ Este descris cum istoria mântuirii lucrată de Dumnezeu se îndreaptă spre punctul pe care ea îl numește *împlinirea vremii*. Vremea în care Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său.²¹⁵ Cei mai mulți dintre contemporanii Lui din Israel nu L-au recunoscut pe Isus ca împlinirea făgăduinței.²¹⁶ Dar cei doisprezece ucenici, apostolii, au recunoscut-o curând. Ce-i drept, abia după moartea și învierea lui Isus. Propovăduirea Evangheliei de către ei în Faptele apostolilor și în epistolele lor este plină de citate din Vechiul Testament.²¹⁷ Există multe exemple. Isus Însuși a spus că Scriptura, Vechiul Testament, vorbește despre El.²¹⁸ Aici, trei exemple scurte din Vechiul Testament și câteva locuri din Biblie.²¹⁹

Încă din primele pagini ale Bibliei, după ce oamenii călcase ră porunca lui Dumnezeu, există o făgăduință pe care o numim *Evanghelia dintâi*: *Voi pune vrăjmășie între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. El îți va zdrobi capul, iar tu îl vei mușca de călcâi.*²²⁰ Ce atunci abia se putea recunoaște devine evident

211. Romani 12:18

212. Coloseni 1:20

213. Romani 16:25-27; 2 Timotei 1:9; Tit 1:2

214. Romani 1:1-3; Galateni 3:14-16

215. Galateni 4:4

216. Faptele apostolilor 13:27, 32

217. Faptele apostolilor 2:25-31; Romani 1:17; 3:21-26; 4:17; 10:8-13; 15:9-13; 1 Corinteni 2:9; 2 Corinteni 6:2; Galateni 3:16; 1 Petru 1:19; 2:6-9

218. Ioan 5:39; 7:42

219. Psalmii 16:8-10; 22; 31:13; 35:11; 69:4; Isaia 9:2-7; 11:1; 35:4-6; 50:6; 53; Mica 5:2; Zaharia 11:12; Daniel 9:25-26

220. Geneza 3:15

în lumina lui Isus, a vieții Lui și a morții Lui. Isus l-a biruit pe diavolul murind!²²¹

Mulți ani mai târziu pe axa timpului istoriei omenirii apare *Avraam*, cu soția lui, Sara. Acești soți bătrâni, fără copii, primesc făgăduința unui băiat. Nu doar ca să fie fericiți amândoi. Nu, în acest băiat, Isaac, aveau să fie binecuvântate toate popoarele pământului.²²² Aceasta este o făgăduință care se împlinește în Isus!²²³

Secole mai târziu, *David* devine împăratul lui Israel. Un om după inima lui Dumnezeu. Deși a călcat poruncile lui Dumnezeu, l-a rămas totdeauna credincios lui Dumnezeu și nu s-a închinat niciodată unui idol. Lui îi promite Dumnezeu un fiu care avea să aibă un tron veșnic.²²⁴ Acesta n-a fost doar Solomon. Pe deplin s-a împlinit în Isus, Fiul lui David. În El se împlinește o prezicere veche de secole. Un Împărat, un urmaș direct din linia împărătească a lui David, va fi Împăratul-Mesia al lui Israel. Pentru totdeauna. Și așa s-a întâmplat.²²⁵ El este acum pe tronul lui Dumnezeu și în curând va cârmui lumea, vizibil pentru toți.

Nimeni nu poate spune despre sine că există atât de multe prorocii despre el. Există multe preziceri. Multe dintre ele s-au și împlinit întocmai. Întregul Vechi Testament arată spre Isus. *Vechiul Testament este cel mai important martor al Evangheliei Fiului lui Dumnezeu.*

221. Evrei 2:14; Romani 16:20; Apocalipsa 12:9-11; 20:10

222. Geneza 12:3; 22:18; 28:14

223. Galateni 3:16

224. 2 Samuel 7:12-16

225. Luca 3:23-31; Geneza 49:10; Ieremia 23:5-6; Psalmul 132:11; Romani 1:3; 2 Timotei 2:8; Apocalipsa 5:5

Nădejdea Evangheliei

Dacă un Om răstignit poate învia, atunci noi toți avem nădejde! Este o nădejde sigură, căci un Om răstignit a înviat pentru noi din morți: Fiul lui Dumnezeu. El ne-a dat înapoi nădejdea!

Noi toți avem speranțe și visuri. Luați-vă o clipă. Există pentru dumneavoastră un viitor pe care vi-l doriți, o viziune despre ceva mai bun decât ce trăiți acum? O speranță despre care v-ați dori ca într-o zi să devină realitate?

*Evanghelia deschide larg un orizont nou. Vom trăi! Pentru totdeauna. Moartea nu are ultimul cuvânt. Evanghelia răspândește nădejde.*²²⁶ De aceea îmi place s-o numesc *Evanghelia Noii Creații*. Ea promite că lucrurile nu vor rămâne așa cum sunt.²²⁷ Dumnezeu are în vedere cu toată seriozitatea întreaga creație.²²⁸ Nu este vorba doar de oameni, ci de întreaga planetă. Împărăția lui Dumnezeu este alcătuită, pe de o parte, din oameni care Îi slujesc Împăratului. Dar există și un loc unde se află această Împărăție. Locul acesta

226. 1 Petru 1:3-4

227. Romani 8:18-24

228. Ioan 3:16

este pământul nostru.²²⁹ Pe acest pământ, un grăunte mic de praf în univers, a venit Dumnezeu în Isus.

Dumnezeu îl crease. Este proiectul inimii Lui: totul era foarte bun.²³⁰ De aceea, pentru viitor, Dumnezeu nu Se gândește la ceva cu totul diferit sau nou. Nu, El va reface pământul așa cum trebuie să fie. Cu alte cuvinte: îl va face nou.²³¹ Pe el nu va mai fi într-o zi nici moarte, nici boală, nici foamete.²³² Tot ce distruge omul, chiar și o natură dezlănțuită care îi face rău omului, nu va mai exista.²³³

Într-o lume frântă, fără nădejde,²³⁴ Evanghelia nădejdi²³⁵ este cea care promite o Împărăție veșnică și neclintită.²³⁶ Un cer nou și un pământ nou trebuie să devină noul nostru acasă.

Nădejdea este ancorată ferm în Cel înviat. În Cel care era mort și este viu în vecii vecilor.²³⁷ El a străpuns puterea morții.²³⁸ Prin El, viața adevărată și neputrezirea au ieșit la lumină.²³⁹ În Hristos am primit viața Lui de înviere ca viața noastră, care nu mai moare niciodată. Și care nu mai are nimic de-a face cu păcatul.²⁴⁰ Aceasta este viața adevărată și puterea nesecată a noii creații. Ea a început deja în viața celor care Îl urmează pe Isus.²⁴¹ Ei sunt născuți din nou la o viață nouă și la o nădejde vie.²⁴² Ei sunt în Hristos încă de acum o făptură nouă. Într-o zi vor trăi în noua creație.²⁴³ Vor avea un trup schimbat, nemuritor și plin de slavă.²⁴⁴ Dar vor fi totuși personalitatea de neconfundat, voită de Dumnezeu, care au fost în viața lor muritoare.

Evanghelia vorbește despre un moment pe care l-a hotărât Dumnezeu.²⁴⁵ Atunci Isus va reveni, vizibil pentru toți oamenii.²⁴⁶ Cu mare slavă și putere.²⁴⁷

229. Apocalipsa 5:9-10

230. Geneza 1:31

231. Isaia 65:17-19; 66:22

232. Apocalipsa 7:9-17; 21:1, 4-5

233. Apocalipsa 7:16; 22:3

234. Efeseni 2:12; 1 Tesaloniceni 4:13

235. Efeseni 1:18; Coloseni 1:5, 23

236. 2 Petru 1:11; Evrei 12:27-28; Daniel 2:44; 7:14, 27

237. Apocalipsa 1:17-18; Ioan 14:19

238. Evrei 2:14-15

239. 2 Timotei 1:10

240. Romani 6:9-10

241. 2 Corinteni 5:17

242. 1 Petru 1:3

243. 2 Petru 3:13

244. 1 Corinteni 15:35-58; Filipeni 3:20-21

245. Faptele apostolilor 17:30-31

246. Apocalipsa 1:7

247. Marcu 8:38; 13:26

Aceea va fi o zi de bucurie pentru toți cei care Îl așteaptă. Căci atunci începe domnia veșnică a lui Dumnezeu. Atunci începe vremea care nu se mai termină niciodată. Când Dumnezeu Însuși va locui cu oamenii.²⁴⁸ Ei Îl vor vedea pe Dumnezeu. Și vor trăi o bucurie de neînchipuit.²⁴⁹ Exact ceea ce a vrut întotdeauna veșnicul Dumnezeu al dragostei, Dumnezeul triunic. Atunci va fi chiar mai bine decât a fost vreodată. Cerul, Dumnezeu Însuși, va veni pe pământ, ca să locuiască vizibil cu oamenii Lui, cu familia Lui. Pentru totdeauna. Vom fi chipul lui Dumnezeu, fiind asemenea lui Isus!²⁵⁰

Pământul va fi atunci un singur paradis, mare, ba chiar global. Un Eden nou și mai bun.²⁵¹ Acolo ispitorul nu va mai ajunge niciodată. Ispita de a păcătui nu va mai exista.

Nici nu va fi plictisitor, ci mai degrabă palpitant. O mare aventură ne așteaptă, pentru că vom fi și vom putea fi oamenii care am fost dintotdeauna meniți să fim.

Visul despre Lumea Nouă a lui Dumnezeu

Să visăm câteva clipe despre această Lume Nouă a lui Dumnezeu. Deși nu știm mult despre ea, totuși tot ce este rău, negativ, distrugător nu va mai fi acolo. Totodată vor exista multe lucruri pe care le cunoșteam deja pe pământul de acum, așa cum l-a creat Dumnezeu.

O lume în care nu mai există sărăcie, nici foamete, nici luptă pentru supraviețuire, nici frică de viitor.

Nici sclavie, nici asuprire, nici violență, nici manipulare, nici discriminare, nici umilire, nici crime, nici război.

Nici boală, nici moarte și de aceea nici tânguire, nici lacrimi – iar dacă lacrimi, atunci lacrimi de bucurie.

Nici poluare, nici catastrofe. Nici poliție, nici avocați și tribunale, nici spitale, nici psihiatri și psihologi.

Nici plictiseală, nici căutare zadarnică a sensului, nici sentiment de inferioritate, nici rușine, nici gol, nici dependențe și patimi distrugătoare, nici dezamăgiri!

În schimb vor exista acestea: pace, dragoste dezinteresată între oameni, dreptate desăvârșită, acceptare reciprocă deplină, prețuire și atenție.

Un loc în care totul este așa cum ar trebui să fie. Un loc al vieții care izvorăște din belșug, al diversității, al progresului, al libertății, al aventurilor,

248. Apocalipsa 21:3

249. Apocalipsa 22:4

250. 1 Corinteni 15:49-50; Filipeni 3:20-21; 1 Ioan 3:2

251. Apocalipsa 2:7; 22:1-5

al creativității, al descoperirilor mereu noi, un loc unde totul este mereu nou și proaspăt.

Puterea, vioiciunea, motivația rămân pentru totdeauna, în locul oboselii, al lipsei de imbold și al istovirii.

Un loc de o frumusețe de neînchipuit și plină de varietate, pe care o explorezi și o cercetezi. Un loc unde cunoști oameni noi și sărbătorești împreună cu ei.

Un loc unde timpul stă pe loc sau nu trece niciodată! Un loc unde frumosul nu este doar istorie, ci mereu prezent! Un loc unde nu pierdem nimic.

Un loc despre care ne gândeam că trebuie să existe, un loc după care inima noastră a tânjit dintotdeauna.

Un loc al belșugului, al celor mai bune mâncăruri, al celei mai frumoase arte și muzici, al celei mai bune tehnici. Tot ce înseamnă astăzi viață există acolo în formă desăvârșită.

Un loc al bucuriei, pentru că Creatorul locuiește vizibil pentru toți cu oamenii. Iar ei trăiesc sub ocrotirea Lui, în binecuvântarea Lui, în dragostea Lui. Se bucură în Dumnezeu, Tatăl, Fiul și Duhul, I se închină și Îl cunosc. Îl iubesc.

A privi în ochii Celui Veșnic, a-L vedea pe Dumnezeu față în față este cea mai mare fericire pe care o pot trăi oamenii. Cel mai târziu atunci vom înțelege cât de adevărat este acest cuvânt. A trăi pentru totdeauna fără frică și fără rușine, eliberați și plini de încredere, în apropierea iubitoare a lui Dumnezeu, nu se poate asemana cu nimic. Când privirea Lui ne va atinge, ne va întâmpina și ne va atinge, ne va inunda și ne va îmbrățișa o dragoste nesfârșită, după care am tânjit întotdeauna.

A bea din izvorul apei vieții și a mânca neconținut din pomul vieții. Aceasta este o imagine pentru veșnicia pe care astăzi o numim cer.

Acolo, în prezența Lui, vom fi ceea ce am fost meniți să fim dintotdeauna. Noi înșine. Atât de individuali și de unici cum ne-a vrut Dumnezeu și ne-a lăsat să devenim. Acolo fără mască. Autentici.

Toți oamenii vor stăpâni acolo pământul, în cel mai bun sens, cu dragoste și grijă,²⁵² și vor împlini astfel însărcinarea primilor oameni. Într-un fel în care potențialul creației va fi desfășurat ca niciodată înainte. Cu o creativitate, o diversitate, o bogăție și o plăcere de neînchipuit. Totul pătruns de dragostea lui Dumnezeu. Împreună, Tatăl cu familia Lui, pentru care a pregătit totul.²⁵³ Cerul și pământul se unesc. Nu ne vom putea crede fericirea. Nici după 10.000 de ani. Vom fi pentru totdeauna cu Isus. Bucuria adevărată, adâncă și plină de veselie nu va avea sfârșit.²⁵⁴

252. Romani 5:17; Apocalipsa 5:10; 22:5

253. 1 Corinteni 2:9

*Evangelhia este invitația de a fi acolo și de a lua parte la marea sărbătoare veșnică.*²⁵⁵ Această veste merge la toți oamenii.²⁵⁶ Fiecare este invitat.²⁵⁷ Intrarea nu costă nimic. Isus a îndreptat totul!²⁵⁸

Evangelhia – puterea spre mântuire

Niciun ucenic al lui Isus nu trebuie să se rușineze de Evanghelie. Chiar dacă pentru mulți crucea este o nebunie. Această veste are putere. Este ca dinamita.²⁵⁹ Oamenii cărora Evangelhia le deschide inima trăiesc această putere a lui Dumnezeu, care lucrează asupra lor. Are loc o întoarcere, o viață nouă. O cotitură în viață pe care numai puterea lui Dumnezeu o poate face și care atinge toate domeniile vieții.²⁶⁰ Această putere mântuiește și eliberează din legături oculte și din patimi. Mulți au fost vindecați atât trupește, cât și sufletește. Relațiile sunt refăcute. *Puterea lui Dumnezeu din Evanghelie nu se poate asemăna cu nimic altceva.* Nicio ideologie, nicio religie sau filozofie nu are efecte ca Evangelhia.²⁶¹

Acolo unde noi, oamenii, suntem fără putere și fără sfat, unde nu ne putem ajuta nici pe noi înșine, nici pe alții,²⁶² acolo această Evanghelie face minuni. Minunea nașterii din nou.²⁶³ Evangelhia creează viață nouă. Se poate asemăna cu nașterea unui copil.²⁶⁴

Un ateu l-a provocat odată pe un evangelist cunoscut la o dezbatere despre existența lui Dumnezeu. Acesta a fost de acord, dar a pus condiția ca ateul să aducă oameni a căror viață s-a schimbat în bine prin ateism. Dezbaterea n-a mai avut loc, pentru că nimeni nu devenise un om nou prin ateism și nu fusese eliberat de patimi și dependențe. Evangelistul, dimpotrivă, cunoștea mulți oameni care fuseseră eliberați și deveniseră oameni noi prin propovăduirea Evangheliei de către el.

Evangelhia nu se oprește în fața niciunui om. Ea este pentru toți. Și, odată cu ea, și puterea care locuiește în această veste. Este puterea lui Dumnezeu, așa cum s-a desfășurat ea în învierea Fiului Său.

254. Psalmul 16:11

255. Apocalipsa 19:6-10; 21:6; 22:14-15, 17

256. Matei 28:19-20; 2 Corinteni 5:15

257. Matei 22:1-14

258. Romani 3:24; Apocalipsa 21:6; Isaia 55:1

259. Romani 1:16-17

260. 1 Tesaloniceni 1:5-10

261. Ioan 8:36; Romani 6:18

262. Romani 5:6

263. Ioan 3:3; 1 Petru 1:3; Tit 3:4-7

264. 1 Corinteni 4:15; Iacov 1:18; 1 Petru 1:23-25

Aceasta este puterea reală spre mântuire!

A asculta de Evanghelie

Evanghelia schimbă oameni. Ați trăit deja lucrul acesta? Sau l-ați văzut la alții? O adevărată bucurie. Deodată oamenilor li se face foame să citească Biblia. Le este foame de prezența lui Dumnezeu.²⁶⁵ Își doresc să afle mai multe despre Dumnezeu. Înainte să cunoască Evanghelia, acest interes nu exista. Deodată întreabă ce vrea Dumnezeu.²⁶⁶

Reacția la Evanghelie este, pe de o parte, nepăsarea sau respingerea. Pe de altă parte, credința.²⁶⁷ Nu doar o acceptare intelectuală a Evangheliei ca adevărată,²⁶⁸ ci o reacție personală a întregului om. Într-un cuvânt: *ascultarea credinței*.²⁶⁹ Oamenii ascultă de chemarea Evangheliei crezând ce le aduce această veste. Chiar dacă ei înșiși nici nu percep aceasta ca pe un pas de ascultare, ci ca pe primirea unui dar.

Ei se întorc spre Dumnezeu. Departe de tot ce înseamnă o viață fără Dumnezeu. Departe de idoli, cei văzuți sau cei nevăzuți.²⁷⁰ Recunosc păcatul din viața lor și îl mărturisesc Tatălui lor ceresc.²⁷¹ Apucă iertarea prin harul lui Dumnezeu. Trăiesc mântuirea și vindecarea. Când Evanghelia este vestită cu putere și cu mare siguranță și limpezime, ea îi duce pe oameni la lumină.²⁷² Ei recunosc cine sunt și cine este Dumnezeu. Primesc o privire cu totul diferită asupra realității vieții. Are loc o trecere, lucrată de Dumnezeu Însuși, ca din moarte la viață.²⁷³

A deveni ucenic al lui Isus

Întoarcerea la Isus are loc adesea într-un proces. Omul care, prin Evanghelie, intră în atingere cu Isus începe să facă pași mici în credință. Începe să-L asculte pe Isus și să se încreadă în El. Începe o călătorie, o devenire și o învățare. *A fi ucenic înseamnă a fi elev, a fi cineva care învață. Acesta este un proces care nu se încheie niciodată în viața aceasta.*

265. 1 Petru 2:2

266. 1 Petru 4:2-3

267. Faptele apostolilor 2:37-41

268. Iacov 2:19

269. Romani 1:5; 16:26; 1 Ioan 2:3-4; 3:24; 5:2-3

270. Faptele apostolilor 11:21; 14:15; 1 Tesaloniceni 1:9-10; 1 Petru 4:3

271. Faptele apostolilor 19:18-20; 1 Ioan 1:9; Proverbe 28:13; Psalmul 51

272. 1 Tesaloniceni 1:5

273. Coloseni 2:13; 1 Ioan 3:14

Ucenicii lui Isus Îl urmau atunci pe Isus oriunde mergea. Existau mai mulți ucenici decât cei Doisprezece. Isus era Învățătorul de la care învățau ucenicii. Ucenicii voiau să devină ca El, făcând ce spunea El.²⁷⁴

Când Isus nu mai era acolo, toți cei care credeau în Isus erau numiți tot ucenici. Abia mai târziu au fost numiți creștini.²⁷⁵

Începutul vieții de ucenic

Ucenicia este țința lui Dumnezeu cu noi! Oameni care Îi sunt ascultători și loiali lui Isus, Împăratul. Aceasta începe uneori în mod izbitor, dar nu rareori și timid și discret. Duhul lui Dumnezeu îi ajută pe ucenici să facă ce spune Isus. Și să crească în credință. În ei, Evanghelia lucrează ca o sămânță care cade în pământul roditor al inimii și crește până aduce rod.²⁷⁶ La unul repede, la altul durează mai mult. A cădea și a se ridica din nou. Așa devine vizibilă noua viață spirituală.²⁷⁷ A înțelege Evanghelia tot mai bine rămâne un proces de învățare. Acesta nu are loc doar ca un lucru al minții, ci prin faptul că o faci și o trăiești.

Încă o dată, pentru că este atât de important: a-L urma pe Isus și a deveni ucenic este țința Evangheliei. Evanghelia nu este biletul de intrare în cer și nu ne mângâie cu promisiuni pentru lumea de dincolo. Ea este ceva ce schimbă deja această viață, aici și acum, și care într-o zi va fi continuat și desăvârșit în veșnicie și în slavă. Viața veșnică o trăiești încă de acum!

Există un semn exterior prin care un om mărturisește că acum este al lui Hristos: *botezul*.²⁷⁸ El confirmă și pecetluiește în mod public, înaintea oamenilor și înaintea puterilor lumii nevăzute, că de acum Isus Hristos este Răscumpărătorul și Domnul vieții lui. *Botezul în apă face o mare deosebire. El este o schimbare de poziție, o mărturisire a credinței în Împăratul Isus Hristos. El stă chiar la începutul vieții cu Isus. Ar trebui să aibă loc în public, ca oamenii să poată vedea cât de serios iau ucenicii lui Isus lucrurile.*

274. Ioan 8:31

275. Faptele apostolilor 11:26

276. Marcu 4:20; Ioan 15:8

277. Romani 6:21-22; 7:4; Efeseni 5:9; Coloseni 1:10; Tit 3:14; Evrei 13:15; 2 Petru 1:8

278. Matei 28:19; Marcu 16:16; Faptele apostolilor 2:38-41; 8:12, 36-38; 9:18; 10:47-48; 16:15, 33; 18:8; Romani 6:3; Galateni 3:27; Efeseni 4:5; Coloseni 2:12

Cum arată urmarea lui Isus?

Cum arată o viață de ucenic? Ucenicul va face mai departe toate lucrurile care alcătuiesc viața: va dormi, va mânca, va lucra, va merge la școală etc. Dar atitudinea și motivația lăuntrică, privirea asupra vieții și asupra aproapei se schimbă.

Iată câteva trăsături ale ucenicilor lui Isus, ca roade ale vieții noi din Dumnezeu. Tot ce numesc este și rămâne atacat. Noua existență în Hristos este și ea un câmp de luptă. Împotrivirea nu vine doar din afară, ci și dinăuntru. Vechea noastră existență, vechile obiceiuri, păcatul din noi se fac din nou simțite. Nu trebuie să ne speriem de aceasta, ca și cum tot ce este nou ar fi doar o închipuire. Dumnezeu ajută și lucrează în noi. Duhul Lui ne-a fost dat ca Mângâietor, ca putere și ca Ajutor.

*Ucenicii lui Isus Îl iubesc pe Dumnezeu, pe aproapele lor și unii pe alții!*²⁷⁹ Dragostea dumnezeiască rămâne pentru totdeauna cel mai mare lucru!²⁸⁰ Ea nu are margini. Ucenicii lui Isus sunt cunoscuți după dragostea pe care o au unii pentru alții!²⁸¹

*Ucenicii se îngrijesc și se ocupă unii de alții!*²⁸² Ei sunt o familie. Sunt o comunitate. Aceasta se vede nu doar în participarea regulată la serviciile divine, ci în întreaga viață, în viața de zi cu zi.

Ucenicii lui Isus își amintesc împreună, la Cina Domnului, la frângerea pâinii, de ce a făcut Isus pentru ei. Fac aceasta în mod regulat sau ori de câte ori pot.²⁸³ Pentru serviciile lor divine nu depind de clădiri bisericești. Se întâlnesc în case, ca familie spirituală.

*Ucenicii lui Isus se roagă Tatălui ceresc, singuri și împreună!*²⁸⁴ Vorbesc cu Dumnezeu ca și cum L-ar vedea. Închinarea și lauda, singuri și împreună, sunt pentru ei o mare bucurie.²⁸⁵

*Ucenicii lui Isus citesc Biblia!*²⁸⁶ Așa Îl cunosc pe Dumnezeu și voia Lui. Și ce le-a dăruit El.

Ucenicii lui Isus aud glasul lui Dumnezeu și trăiesc călăuzirea și îndrumarea Lui în viața de zi cu zi, în lucrurile mici ca și în cele mari.

279. Matei 22:36-40; Ioan 13:34-35; 15:13-17; 1 Corinteni 13:4-7

280. 1 Corinteni 13:13

281. Ioan 13:35

282. Faptele apostolilor 11:29

283. 1 Corinteni 11:23-27

284. Matei 6:5-15; Ioan 16:26-27; 1 Tesaloniceni 5:17

285. Ioan 4:23

286. Coloseni 3:16; 2 Timotei 3:16; 1 Petru 2:2

*Ucenicii lui Isus suferă.*²⁸⁷ Așa cum Isus a fost prigonit, așa li se poate întâmpla și lor. Aceasta începe cu a fi luat în răs, cu hărțuirea, și poate însemna, ca în unele țări ale lumii, chiar și astăzi moartea.²⁸⁸

*Ucenicii lui Isus îi fac pe alți oameni ucenici!*²⁸⁹ Evanghelia nu face din oameni creștini care cred ceva anume, ci ucenici care Îl urmează pe Isus în viața de zi cu zi. Care sunt gata să se lepede de toate, să-și ia zilnic crucea și au ca țință a vieții să-i facă pe alți oameni ucenici. Aceasta și nimic altceva a vrut Isus!²⁹⁰ Ucenicii lui Isus ies la oameni. Nu se izolează.

Biblia vorbește despre un proces de creștere și de cunoaștere.²⁹¹ *Creștinii nu sunt perfecți.* Creștinii încă mai păcătuiesc, dar păcatul nu mai stăpânește peste ei.²⁹² Ei nu mai vor să păcătuiască. Trăiesc în iertarea deplină pe care le-a dăruit-o Dumnezeu. Și pentru păcatele pe care încă le vor face.²⁹³ Își recunosc păcatele și le mărturisesc Tatălui lor ceresc. Și unii altora, când s-au făcut vinovați unii față de alții.²⁹⁴ Trăiesc sub har,²⁹⁵ nu sub Lege.²⁹⁶ Ținta lor nu este să țină cele Zece Porunci. O viață cu Isus merge mai departe decât cer aceste porunci. Lucrul acesta devine posibil pentru că Duhul Sfânt trăiește în noi.

Ei au primit Duhul Sfânt,²⁹⁷ care locuiește în ei și îi călăuzește. Ținta Lui este ca roadele bune ale Duhului să devină vizibile.²⁹⁸ *Aceste roade se arată mai ales în relațiile unora cu alții: dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, stăpânire de sine. Puse laolaltă, ele sunt ceea ce a trăit Isus. A deveni ca El este noua țință a vieții.*²⁹⁹ Este rodul lui Dumnezeu, pe care El îl face să ia naștere și să crească în viața noastră când ne încredem în El. Duhul Sfânt este puterea de a-L urma pe Isus.³⁰⁰ Acest Duh este prezența personală a lui Dumnezeu în viața noastră. Este nemaipomenit, nu-i așa? Duhul este Sfătuitor, coach, antrenor, Ajutor și Călăuză în același timp. El face exact ce ar fi făcut Isus dacă ar fi fost aici, cu noi, pe pământ.

287. Faptele apostolilor 14:22

288. Ioan 15:18-20

289. Matei 28:18-20

290. Luca 14:26-27, 33; Faptele apostolilor 14:21

291. Ioan 3:30; Coloseni 1:10; 2 Tesaloniceni 1:3; 2 Petru 3:18

292. Romani 6:12-14

293. Evrei 10:14; 1 Ioan 1:5-2:2

294. Iacov 5:16

295. Faptele apostolilor 13:43

296. Romani 6:14

297. Ioan 7:39; 14:17; 1 Corinteni 2:12; 6:19

298. Galateni 5:13-26

299. 2 Corinteni 3:18

300. Faptele apostolilor 13:52; Romani 8:12-17

Duhul lui Dumnezeu îi înzestrează pe ucenici cu daruri prin care se pot sluji unii pe alții.³⁰¹

Ucenicia nu este un curs de răsfaț, nici o plimbare, nici un creștinism de fotoliu. Înseamnă a trăi și a sluji ca Isus. Un nou motto al vieții, care te și obligă. Împărăția Lui și neprihănirea Lui stau întotdeauna pe primul loc pentru ucenicul lui Isus. De tot restul, spune Isus, Se va îngriji Tatăl nostru.³⁰²

Nimeni în afară de Isus nu are autoritatea să spună: *Vino după Mine!* Când ne cheamă El, putem spune nu?

Nu va fi un drum ușor. Isus spune că trebuie să socotim cheltuiala,³⁰³ ca să luăm o hotărâre solidă, adevărată și chibzuită, care să nu se risipească la primul vânt potrivnic. Drumul care duce la viață este îngust și urcă. Drumul cel larg spre pierzare merge de la sine. Nu trebuie să faci nimic decât să rămâi cum ești.³⁰⁴

*Pentru întreaga noastră viață de ucenici ai lui Isus, plină de lupte și de încercări, este valabil: Dumnezeu Își iubește copiii în fiecare clipă tot atât de mult ca în clipa în care L-a dat pe Fiul Său pentru ei.*³⁰⁵

A ignora Evanghelia

Evanghelia nu este un mesaj de amenințare. Este o veste plină de bucurie! Ea deschide, prin pocăință și credință, drumul spre Dumnezeu, spre iertare, spre libertate, spre viață, spre sens.

Dar *Evanghelia nu este ceva oarecare*. Nu este un adevăr printre multe altele. Cine aude vestea este provocat să ia o hotărâre. Nu ar trebui să ne purtăm ușuratic cu ea. La urma urmei, această veste vrea să ne salveze și să ne ocrotească.

Închipuiți-vă o știre care avertizează de un incendiu de pădure, sau de un uragan, sau de apă de băut contaminată, sau de ruperea unui baraj. O știre care nu doar avertizează, ci arată și ieșirea și adăpostul. Cât de în serios ar trebui luată această știre? Ce s-ar întâmpla dacă cineva ar crede din greșeală că este exagerată sau neadevărată, sau că este doar pentru alții?

301. 1 Corinteni 12; Romani 12:3-8

302. Matei 6:33

303. Luca 14:28

304. Matei 7:13-14

305. Ioan 16:27; 17:23

Totul iese la lumină

Ucenicii lui Isus au propovăduit Evanghelia mărturisindu-L pe Domnul lumii, Cel înviat.³⁰⁶ Au proclamat că în El iertarea este posibilă dacă te încrezi în El, îți mărturisești păcatele și îți schimbi viața. Totodată au subliniat mereu că vine o zi, hotărâtă cu siguranță, în care fiecare om va da socoteală înaintea acestui Domn. *Isus este Judecătorul tuturor oamenilor*. Fiecare va sta înaintea Lui. Ochi în ochi. Dumnezeu, Tatăl Său, I-a dat Lui judecata.³⁰⁷

Pentru tot ce am făcut, am spus și am gândit vom da socoteală. Este deci un avertisment să ne gândim la viața noastră! Să cântărim dacă ceea ce facem Îi place lui Dumnezeu. *Ce simțiți când vă gândiți că totul iese la lumină – absolut totul? Ce am gândit și am făcut în ascuns, ce le-am făcut oamenilor și ce am lăsat nefăcut.*

Adânc în noi, în inimă și în conștiință, toți știm că am păcătuit. Știm ce nu va aproba Dumnezeu niciodată. Închipuiți-vă: am fi gata să arătăm gândurile și emoțiile noastre din ultima săptămână pe un ecran, în public, înaintea tuturor celor cu care am avut de-a face în această săptămână? Mai degrabă n-am fi de acord, pentru că ar fi unele lucruri pe care am prefera să le păstrăm pentru noi. Dacă ne este deja rușine de unele lucruri înaintea oamenilor, cum va fi atunci înaintea Dumnezeului celui sfânt?

*Problema păcatului în relația noastră, ca oameni, cu Dumnezeu nu este niciodată bagatelizată în Biblie. Oricum ai întoarce-o: aceasta este problema de bază. Vestea plină de bucurie este: cine este în Hristos nu trebuie să se teamă de nicio osândire.*³⁰⁸ Dacă ne este iertat, nu mai trebuie să ne fie frică să-L întâlnim pe Dumnezeu. În Hristos, El ne-a făcut copiii Lui, fiii și fiicele Lui.³⁰⁹ Dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu izgonește frica!³¹⁰

Dar ce se întâmplă dacă resping Evanghelia? Dumnezeu nu-I impune nimănui vestea Lui. El îi lasă omului hotărârea. Deși, în același timp, face totul ca să-l convingă de această veste. El caută și luptă ca să convingă inimile oamenilor.³¹¹

Gândiți-vă la un om care se înecă și căruia i se aruncă un colac de salvare. Nimănui nu i-ar trece prin minte să spună că cineva vrea să-l silească pe cel care se înecă să fie salvat. Dacă un om nu se recunoaște pierdut, Evanghelia nu va însemna nimic pentru el. Dar Duhul lui Dumnezeu lucrează în

306. Faptele apostolilor 4:2; 8:12, 25, 35, 40; 11:20; 17:18

307. Ioan 5:22-29

308. Romani 8:1

309. Ioan 1:12

310. 1 Ioan 4:16-19

311. Luca 19:10

Evangelhie, dovedindu-i pe oameni vinovați.³¹² Cuvântul lui Dumnezeu are putere să deschidă inimile.³¹³

Dar nu ar trebui să ne facem iluzii: fără Evangelhie, fără Hristos, suntem pierduți și deja sub mânia lui Dumnezeu. Nu există nicio zonă neutră. În Hristos nu există nicio osândire – fără Hristos vom fi osândiți pe bună dreptate.

Dacă rămâne la „nu”, atunci omul va trăi cu urmările. Atunci rămâne singur cu păcatul și cu vina. Cum vrea sau cum poate să se apere atunci înaintea Celui care pătrunde toate motivele?

Dumnezeu este dragoste!³¹⁴ Dar El este și lumină. Absolut sfânt.³¹⁵ Cine hotărăște împotriva veștii Lui spune nu lui Dumnezeu, lui Isus și la tot ce a făcut El din dragoste pentru el. Și ce îi oferă fiecăruia fără plată. Isus a spus odată:

*Cine nu este cu Mine este împotriva Mea!*³¹⁶

Mânia lui Dumnezeu

Ar fi ceva asemănător cu omisiunea de a da ajutor dacă n-am arăta spre realitatea mâniei lui Dumnezeu.³¹⁷ Spre totala Lui aversiune față de păcat. Ființa Lui cea mai lăuntrică este atinsă de păcat. El este întristat³¹⁸ când vede cum oamenii Lui trăiesc fără Dumnezeu și nu văd că fără El drumul duce la nenorocire. *Așa cum dragostea lui Dumnezeu nu poate fi gândită și înțeleasă fără emoție, tot așa este și cu mânia Lui. Dar și această mânie este curată și sfântă. Nu o pornire de moment, nu o reacție irațională și fără măsură la păcatele oamenilor. Dumnezeu este încet la mânie!*³¹⁹ Altfel decât noi, oamenii.

Mânia lui Dumnezeu înseamnă că Dumnezeu îl lasă pe om în voia lui, cu urmările și efectele păcatelor lui.³²⁰ A fi lăsat singur, a fi pierdut cu toate problemele pe care eu însumi mi le-am făcut. Nimeni nu vrea să trăiască așa ceva.

Mânia înseamnă că în ziua judecății voi sta, cu păcatul meu, față în față cu sfințenia plină de slavă a lui Dumnezeu. Mânia lui Dumnezeu este răspunsul

312. Ioan 16:8

313. Evrei 4:12-13

314. 1 Ioan 3:1; 4:7-8, 16

315. 1 Ioan 1:5; Apocalipsa 4:8

316. Matei 12:30

317. Ioan 3:36; Romani 1:18; 2:5, 8; 3:5; 5:9; Efeseni 2:3; 5:6; Coloseni 3:5-6; Apocalipsa 6:16-17; 11:18

318. Marcu 3:5

319. Exodul 34:6

320. Romani 1:26

lui Dumnezeu la păcatele noastre, pe care le facem oamenilor și Lui.

Dacă Dumnezeu nu S-ar mânia, n-ar fi Dumnezeu. Și-ar tăgădui dragostea, căreia răul, în orice formă, îi este de nesuportat. Până la urmă nimeni nu vrea un Dumnezeu care spune da la toate. *Dacă oamenii nu pot garanta dreptatea, atunci nu ne mai putem pune nădejdea decât în Dumnezeu.* Dar aceasta nu-i privește doar pe alții – fiecare va da socoteală pentru sine.

Creștinii mărturisesc voia lui Dumnezeu de a împăca lumea cu Sine,³²¹ pentru că L-au cunoscut ei înșiși așa.³²² Dar El nu este un Dumnezeu domesticit, care preia măsurile noastre. El nu va tăcea la nedreptățile noastre. Și nici nu va trece pur și simplu cu vederea peste ele. El va face dreptate. În felul Lui, care întrece posibilitățile noastre și închipuirea noastră de astăzi.

Cine spune nu lui Dumnezeu și veștii Lui bune, poate chiar de mai multe ori, se împietrește singur. Astfel este pierdut.³²³ *Pierdut, pentru că Dumnezeu acceptă cu inima grea acest nu.* A fi pierdut înseamnă a nu fi acolo unde ar trebui și ar putea fi. Nu acasă, ci singur și dezrădăcinat. Legătura cu Dumnezeu s-a rupt. Cu un Dumnezeu care merge după fiecare până la capăt, ca să-l aducă acasă.³²⁴

Oricine respinge Evanghelia va primi osânda dreaptă pentru păcatele lui.³²⁵ Judecata va fi desăvârșit de dreaptă.³²⁶ Ce seamănă omul, aceea va și secera, căci Dumnezeu nu Se lasă batjocorit.³²⁷ Cine a fost neascultător de adevăr și de Evanghelie și s-a împotrivit cu încăpățănare va trăi mânie, urgie, necaz și strâmtorare.³²⁸ Uneori încă din viața aceasta, dar cu siguranță după moarte. Așa se va simți când va privi în ochi păcatul lui neispășit (pentru care nu s-a făcut ispășire) și își va întâlni încă o dată propriul păcat. De data aceasta din perspectiva lui Dumnezeu. Și din perspectiva oamenilor cărora le-a făcut nedreptate.

Viața veșnică și iadul

Isus vorbește despre viața veșnică în slavă³²⁹ și despre focul veșnic și pedeapsa veșnică.³³⁰ Vorbește despre întunericul de afară, unde sunt cei care

321. 2 Corinteni 5:19-20

322. 2 Corinteni 5:11

323. Romani 2:12; 1 Corinteni 1:18; 15:18; 2 Corinteni 2:15; 4:3; 2 Tesaloniceni 2:10; 2 Petru 3:9

324. Luca 15:4, 24; Ioan 3:16; 2 Petru 3:9

325. 2 Corinteni 5:10

326. Apocalipsa 20:11-15; 21:8

327. Galateni 6:7-8; Numeri 32:23

328. Romani 2:5-11

329. Ioan 3:36; 5:24; 6:47, 51; 10:28; 11:26; Romani 5:21; 6:23; 1 Ioan 2:25; 5:11, 13

nu ascultă de Evanghelie.³³¹ Despre plânsul și scrâsnirea dinților.³³²

Într-adevăr, Isus este Cel care vorbește des despre iad. El, care este dragostea în persoană, a vorbit cel mai mult despre el.³³³

Cuvântul pentru iad în limba greacă originală a Noului Testament este *Gheena*. Pe atunci acesta era un loc real, o vale lângă Ierusalim. Pe vremea lui Isus, o groapă de gunoi unde focul ardea neconținut. Isus Se referă și la prorocul Ieremia, care numește aceeași vale Ben-Hinom.³³⁴ Acest loc era cunoscut pentru idolatria lui, în care erau jertfiți chiar și copii. Deci întruchiparea rușinii și a păcatului. Și de aceea a judecății și a pierzării. A prăbușirii și a morții.

Cine vrea să trăiască mai departe ca întotdeauna, cine vrea să rămână în păcatul lui, hotărăște astfel împotriva vieții. Rămâne exclus de la slava vieții veșnice. Aceasta este viața și viitorul tuturor copiilor lui Dumnezeu în Lumea Lui Nouă.³³⁵

*Iadul este descris ca avertisment, în imagini drastice. Biblia nu tace despre aceasta. Dimpotrivă: ea avertizează stăruitor. Iadul nu este doar pentru „marii păcătoși”. Să nu ne gândim doar la ucigași în masă ca Hitler, Stalin sau Mao. La sadici sau la cei care abuzează de copii. Dumnezeu le hotărăște osânda tot atât de drept ca aceea a unui om care, după măsurile noastre, nu s-a făcut vinovat de nimic sau de puțin. Biblia o spune limpede: toți au păcătuit și nu ajung la slava lui Dumnezeu.*³³⁶

Ce înseamnă iadul în detaliu pentru oameni, despre aceasta Isus și Biblia tac. De aceea fanteziile nu își au locul. Afirmațiile lui Isus sunt un avertisment suficient.

Veți auzi păreri diferite despre iad. Că n-ar exista, spun unii. Alții cred că acolo oamenii pierduți ar fi nimiciți definitiv. Iar unii, că oamenii ar fi acolo doar pentru o vreme limitată, spre curățire, ca după aceea să ajungă totuși în viața veșnică. Citiți ce spune Biblia despre aceasta și căutați textele din note. Porniți de la ce este mai rău, de la cazul cel mai grav. Este mai bine să fiți surprinși în bine decât să fiți amarnic dezamăgiți.

Dumnezeu respectă „nu”-ul oamenilor. Deși aceasta Îl doare și Se tânguiește ca Isus pentru Ierusalim.³³⁷ Ei vor fi despărțiți de Dumnezeu și vor

330. Matei 25:34, 41, 46

331. Matei 8:12; 22:13; 25:30; Ioan 8:12; 12:46

332. Matei 8:12; 13:42, 50; 22:13; 24:51; 25:30; Luca 13:28

333. Matei 5:22-30; 10:28; 18:9; 23:33

334. Ieremia 7:31; 19:2-7; 32:35; Isaia 66:24

335. Apocalipsa 21:8, 27; 22:15

336. Romani 3:23

337. Matei 23:37

purta urmările respingerii și ale păcatelor lor. Biblia numește aceasta *moartea a doua*.³³⁸ Au vrut să trăiască fără Dumnezeu și acum așa vor trăi pentru totdeauna. Propoziția „În iad vor fi numai voluntari” este adevărată.³³⁹ Omul stă în fața alegerii de a se hotărî pentru moarte sau pentru viață.³⁴⁰

Astăzi este ziua mântuirii – nu mâine!

O altă evanghelie

Evanghelia este Cuvântul adevărului.³⁴¹ Adevărul lui Dumnezeu. Cu cât se răspândea Evanghelia mai mult, cu atât apăreau mai multe versiuni care nu mai corespundeau originalului. Încă din primul secol al erei noastre, apostolii, care fuseseră însărcinați de Isus să propovăduiască, avertizează împotriva falsificărilor Evangheliei.³⁴² Ele seamănă cu originalul, pot fi înșelător de autentice.

Tot așa există versiuni scurtate, care lasă deoparte sau adaugă lucruri esențiale. Există versiuni false și înșelătoare. Ca orientare, iată aceste exemple.

Evanghelia arată în mod consecvent că nu ne putem mântui singuri. Orice încercare de a ne îmbunătăți singuri este fără speranță. Încercarea de a ține Legea lui Dumnezeu și de a fi primiți de Dumnezeu prin fapte bune dă greș.³⁴³

Tot atât de puțin merge să ne însușim un pic de har al lui Dumnezeu și să adăugăm faptele noastre bune ca o completare necesară. O amestecare sau o completare a harului cu neprihănirea prin fapte. *Face cumva parte din firea noastră omenească să vrem să câștigăm ceva prin merit*. Este greu să primești harul. Dar tocmai aceasta este Evanghelia!

Pe de altă parte, acest har al lui Dumnezeu poate fi și devalorizat și făcut ieftin. Cine își însușește Evanghelia, dar nu-și schimbă viața – Biblia numește aceasta pocăință și întoarcere la Dumnezeu – a înțeles-o greșit. Evanghelia nu este un bilet de liberă trecere pentru o viață de egoism și de împlinire păcătoasă de sine.³⁴⁴ Credința vie duce întotdeauna la o cotitură adâncă în viață.³⁴⁵ Ea duce într-o viață nouă, în care Hristos este Domnul și Stăpânul.³⁴⁶

338. Apocalipsa 2:11; 20:6, 14; 21:8

339. Ideea se întoarce la C. S. Lewis: porțile iadului sunt încuiate pe dinăuntru („Über den Schmerz” (*The Problem of Pain*)).

340. Deuteronomul 30:15-19

341. Galateni 2:5, 14; Efeseni 1:13; Coloseni 1:5; 1 Timotei 2:4

342. 2 Corinteni 11:1-4; Galateni 1:6-9

343. Romani 3:20, 28; Galateni 2:16; 3:10

344. Romani 6:1; 2 Petru 1:9-11

Viața nouă nu este fără păcat. Nu va fi niciodată în trupul pământesc. Dar există un „înainte” și un „după”, o schimbare care se vede în fapte și cuvinte mici sau mari. Faptele bune fac parte din viața creștinului tot atât de mult ca și credința însăși. Fără fapte bune, credința este moartă. Unde este credință adevărată, ea se vede în fapte bune. Aceasta nu este neprihănire prin fapte. Faptele bune sunt dovada vieții noi.

Evanghelia adevărată nu are nevoie de adaosuri. *Isus și nimic altceva*, așa sună vestea.

De aceea trebuie să păzim Evanghelia³⁴⁷ așa cum o descrie Noul Testament. *O evanghelie falsificată nu mântuiește!*

Ce nu este Evanghelia

Evanghelia nu este o reclamă pentru o biserică sau o confesiune. Nu că Biserica n-ar avea niciun rol. Creștinii din toate confesiunile dau totuși mai departe Evanghelia, mai mult sau mai puțin. Bisericile sunt casa, o patrie pentru toți cei care ajung la credință.

Evanghelia nu se înțelege pe sine în primul rând ca un program de îmbunătățire a lumii, deși în multe locuri contribuie masiv la aceasta. Ea este mai degrabă un program de schimbare a inimilor. Prin dragostea de aproapele a multor ucenici ai lui Isus, multora li se ajută. Spitalele, orfelinatele, desființarea sclaviei sunt dovezi ale dragostei lui Dumnezeu, care capătă chip în oameni. Creștinii trebuie să lucreze ca sarea.³⁴⁸ Să numească pe nume nedreptatea – și pe cea globală – și să se ridice pentru dreptate.

Mântuirea fiecărui om în parte prin crucea lui Hristos dezlănțuie o putere revoluționară, care influențează societatea. Vestea crucii este singura putere care poate schimba lumea în bine. Și singura putere care a dovedit că este în stare de aceasta. *Este vremea ca crucea lui Hristos să fie vestită încă o dată tare și limpede.*

În practică, Evanghelia se arată în a lucra așa cum a lucrat Isus. *Gata să dai, să ajuți, să ocrotești, să eliberezi, să mărturisești. Să iubești!* În multe locuri se schimbă ceva în bine. Prin oameni pe care i-a schimbat Evanghelia. Dumnezeu lucrează prin oamenii Lui în lume, iar într-o zi va face ca toate să fie noi. A schimba lumea, a o transforma și a-i rezolva problemele politice,

345. Iacov 2:18-26

346. 2 Petru 2:1; Iuda 1:4

347. Iuda 1:3

348. Matei 5:13

sociale și financiare nu stă pe umerii ucenicilor. Aceasta nu este însărcinarea și misiunea pe care ne-a încredințat-o Isus.

În ucenicii Împărăției, în comunitatea lor, Lumea Nouă a lui Dumnezeu a început deja. Ei propovăduiesc Evanghelia Împărăției și îi fac pe oameni ucenici. Aceasta este cea mai puternică influență asupra societății în care trăiesc.

Evanghelia nu este nici un program de îmbunătățire a vieții personale. Sau de îmbogățire. Nu este optimizare de sine. Ea este vestea că Dumnezeu a făcut și a înfăptuit ceva ce noi n-am putut. Pe această stâncă ne zidim viața. Mântuirea noastră se odihnește în ce a strigat Isus pe cruce: S-a isprăvit! Spunem da la aceasta, o primim cu recunoștință.

Bunăstarea sau bogăția însă nu sunt niciodată făgăduința Evangheliei. Din pricina excluderii și a prigoanei, creștinilor le merge uneori chiar mai rău decât vecinilor lor. Dar ei se pot bizui pe Dumnezeu care a făgăduit că va fi întotdeauna cu ei și că le va purta de grijă.

În încheiere

Aceasta a fost doar o privire de ansamblu asupra celei mai bune vești din lume. O veste care ridică. Care dăruiește iertare și primire. Care eliberează și dă curaj prin Isus.

Ce vă spune această veste personal? Inimii dumneavoastră? Poate că n-ați fost niciodată atât de aproape ca acum. Astăzi este ziua mântuirii – nu mâine, atunci poate fi prea târziu.

Evanghelia este ca o bancnotă mare, care este plătită în monede și bancnote mici. Este nevoie de timp ca să cuprinzi și să pătrunzi tot mai mult conținutul acestei vești. Aceasta are loc în pași mici, uneori mari. În timp ce Îl urmăm pe Isus. În viața de zi cu zi. Cunoașterea adevărată crește numai cu fiecare pas de credință și de ascultare. Deci numai atunci când facem ce spune Isus.

Evanghelia stă în centrul istoriei lumii, pe care Dumnezeu a întors-o în istorie a mântuirii.

Pavel voia să le vestească Evanghelia credincioșilor din Roma,³⁴⁹ deși ei mergeau de mult pe drumul credinței. Voia să le arate măreția, cuprinderea și urmările ei pentru viața noastră pământească și pentru veșnicie. A scris-o: epistola către Romani. Un monument al Evangheliei.

Citiți această epistolă!

349. Romani 1:1-5, 9, 15-17

Ce urmează?

Mulțumiți-I lui Dumnezeu pentru tot binele pe care l-a spus despre dumneavoastră și direct către dumneavoastră.

Dacă aveți întrebări, scrieți-mi: hj-ronsdorf@t-online.de

Alte cărți, texte și predici găsiți pe site-ul meu: www.hans-joerg-ronsdorf.de

Iată încă câteva sfaturi importante:

- Citiți Biblia. Dacă se poate, în mod regulat.
- Citiți Biblia împreună cu alți oameni – și discutați despre ea.
- Rugați-vă ca Dumnezeu să vă facă viu Cuvântul Său – ca și cum v-ar vorbi direct dumneavoastră.
- Citiți textul, cel mai bine cu voce tare și de mai multe ori.

Puneți textului următoarele întrebări:

- Ce titlu i-ați da acestui text?
- Ce spune textul despre Dumnezeu și despre Isus?
- Ce spune textul despre oameni?
- Ce învățăm din text?
- Ce trebuie să facem?
- Cum ne încurajează Cuvântul?

Rugați-vă împreună. Când vă întâlniți din nou, vorbiți despre experiențele și trăirile dumneavoastră.

Căutați legătura și părțasia cu creștini care Îl iubesc și Îl cinstesc pe Isus Hristos și care prețuiesc Biblia, o citesc și o iau în serios.

Ist das Evangelium von Jesus eine gute Nachricht? Warum eigentlich?

Nehmen Sie sich etwas Zeit und entdecken Sie die Originalität des Evangeliums aus unterschiedlichen Blickwinkeln.

Einfach und gut verständlich geht es hier um das große Ganze.